ఓం

శ్రీ భగవద్గీత

అథ పఞ్చమోఽధ్యాయః

ఐదవ అధ్యాయము

కర్మసన్న్యాసయోగః

కర్మసన్న్యాసయోగము

ఈ అధ్యాయము యొక్క పేరు :-

"కర్మసన్న్యాసయోగము" - సన్న్యాసమనగా త్యాగము. కర్మత్యాగము ప్రారంభమున కూడదనియు, కర్మఫలత్యాగరూపమగు నిష్కామకర్మయోగమును శీలించుచురాగా చిత్తశుద్ధిగలిగినమీదట నిర్విషయ ఆత్మస్థితియందు, లేక అట్టిస్థితి కొఱకు కర్మత్యాగమనునది సంభవించుననియు కాబట్టి సాధకులకు కర్మసన్న్యాసముకంటె కర్మయోగమే శ్రేష్ఠమైనదనియు ఈ అధ్యాయమున చెప్పబడినది. ఈ ప్రకారముగ కర్మసన్న్యాసమునుగూర్చి వివరముగ బోధించిన అధ్యాయమగుటచే దీనికి కర్మసన్న్యాసయోగమను పేరు గలిగినది. లేక 'సన్న్యాస' మను పదము సాంఖ్యమునకు, జ్ఞానమునకు పర్యాయముగ వాడబడుచుండును. ఈ అధ్యాయమునందు కర్మయోగము, జ్ఞానయోగము రెండింటిని గూర్చి వచింపబడియుండుటచేగూడ దీనికి కర్మసన్న్యాసమను పేరు ఏర్పడియుండవచ్చును.

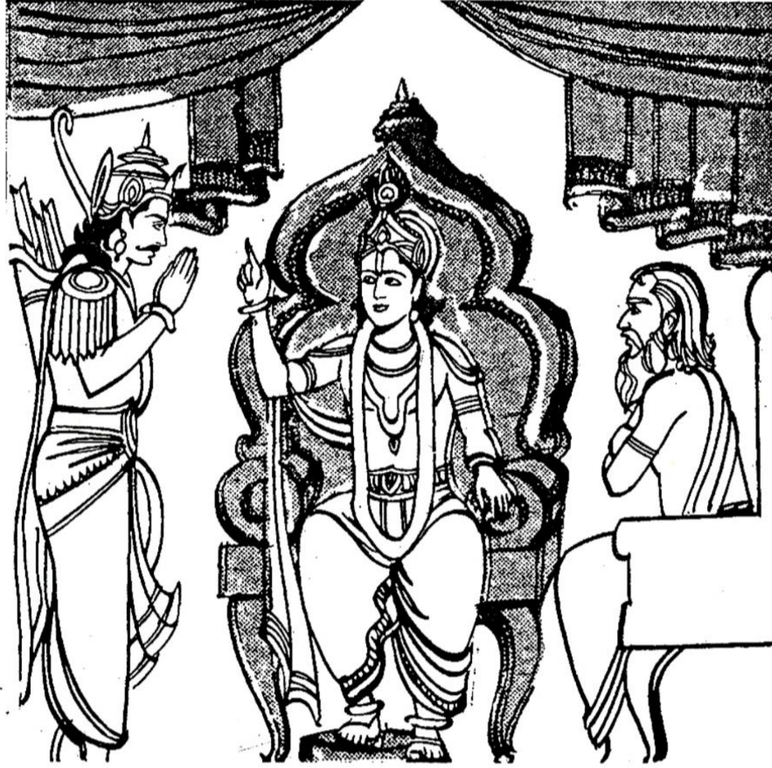
ఈ అధ్యాయమందలి ప్రధాన విషయములు :-

1. సాంఖ్యయోగము, (నిష్కామ) కర్మయోగములను గూర్చిన నిర్ణయము. (1 వ శ్లో॥ నుండి 6వ శ్లో॥ వఱకు)
2. సాంఖ్యయోగియొక్కయు, కర్మయోగియొక్కయు లక్షణములు, వారి మహిమ. (7 వ శ్లో॥ నుండి 12వ శ్లో॥ వఱకు)
3. జ్ఞానయోగముయొక్క వివరణము. (13వ శ్లో॥ నుండి 26వ శ్లో॥ వఱకు)
4. భక్తిసహితమగు ధ్యానయోగముయొక్క వర్ణనము. (27 వ శ్లో॥ నుండి 29 వ శ్లో॥ వఱకు)

పూర్వాధ్యాయముతో ఈ అధ్యాయమునకు గల సంబంధము :-

మూడవ, నాల్గవ అధ్యాయములందు భగవానుడు నిష్కామకర్మయోగమును అచటచట ప్రస్తుతించుచువచ్చిరి. అద్దానియాచరణముచే క్రమముగ జ్ఞానము సిద్ధించగలదనియు వచించిరి (4-38). అయినను జ్ఞానమును గూర్చికూడ పలుచోట్ల నుద్ఘాటించుటయు జరిగెను. అట్టి జ్ఞానమును మహనీయులను సేవించుటద్వారా యెఱుగవలయుననియు భగవానుడు తెలియజేసిరి. కావున ఈ జ్ఞాన,

కర్మ సన్న్యాసయోగము

భోక్తారం యజ్ఞతపసాం సర్వలోకమహేశ్వరమ్
సుహృదం సర్వభూతానాం జ్ఞాత్వా మాం శాన్తిమృచ్ఛతి. (5-29)

యజ్ఞములయొక్కయు, తపస్సులయొక్కయు భోక్త (ఫలములనుభవించువాడు) గను, సమస్తలోకములయొక్క ఈశ్వరుడు (ప్రభువు, శాసకుడు) గను, సమస్త ప్రాణులయొక్క హితకారిగను, నన్నెఱింగి మనుజుడు శాంతిని బొందుచున్నాడు.

కర్మల రెండింటిలో నేది శ్రేష్ఠమోయను సంశయ మర్జునునకు కలుగగా, అద్దాని నివారణముకొఱకై శ్రీకృష్ణమూర్తిని వెనువెంటనే ప్రశ్నించెను. అర్జునుని యా ప్రశ్నతో నీయధ్యాయము ప్రారంభింపబడుచున్నది.

అర్జున ఉవాచ :–

1. సన్న్యాసం కర్మణాం కృష్ణ పునర్యోగం చ శంససి యచ్ఛ్రేయ ఏతయోరేకం తన్మే బ్రూహి సునిశ్చితమ్.

అర్జున ఉవాచ = అర్జునుడు చెప్పెను –

టీక:– *కృష్ణ* = ఓ కృష్ణమూర్తీ!, *కర్మణామ్* = కర్మములయొక్క, *సన్న్యాసమ్* = పరిత్యాగమును, *పునః* = మఱల, *యోగం చ* = కర్మయోగమును, *శంససి* = ప్రశంసించుచున్నావు, *ఏతయోః* = ఈ రెండింటిలో, *యత్* = ఏది, *శ్రేయః* = శ్రేయస్కరమైనదో, *సునిశ్చితమ్ తత్ ఏకమ్* = బాగుగ నిశ్చయింపబడిన అట్టి ఒక్క దానిని, మే *బ్రూహి* = నాకు జెప్పుము.

తా:– అర్జునుడు చెప్పెను – ఓ కృష్ణమూర్తీ! మీరొకప్పుడు కర్మలయొక్క త్యాగమును (కర్మత్యాగపూర్వకమగు జ్ఞానమును), మఱియొకప్పుడు కర్మయోగమును ప్రశంసించుచున్నారు. కావున ఈ రెండింటిలో నేది శ్రేష్ఠమైనదో బాగుగ నిశ్చయించి ఆ ఒక్కదానిని నాకు జెప్పుడు.

వ్యాఖ్య:– వాస్తవముగ శ్రీకృష్ణమూర్తి కర్మముల త్యాగమును ఎచటను బోధింప లేదు. కర్మఫలత్యాగమును మాత్రము బోధించిరి. కావున ఇచ్చట కర్మసన్న్యాసమునకు అర్థము కర్మత్యాగపూర్వకమగు జ్ఞానమనియే. కావున అర్జునుని ప్రశ్న జ్ఞానయోగ, కర్మయోగములలో ఏది శ్రేష్ఠమని, ఏది శ్రేయోదాయకమని. ఈ ప్రశ్న సమంజసముగనేయున్నది. ఏలయనిన శ్రీకృష్ణమూర్తి –

కార్యం కర్మ సమాచర (3-19)

యుధ్యస్వ విగతజ్వరః (3-30)

కురు కర్మైవ తస్మాత్త్వం (4-15)

యోగమాతిష్ఠోత్తిష్ఠ భారత (4-42)

మున్నగు వాక్యములద్వారా కర్మయోగము నాశ్రయించవలసినదిగా అర్జునునకు అసందిగ్ధముగ జెప్పివెచిరి. అయినను కొన్ని చోట్ల –

శ్రేయాన్ ద్రవ్యమయాద్యజ్ఞా జ్జ్ఞానయజ్ఞః పరన్తప

సర్వం కర్మాఖిలం పార్థ జ్ఞానే పరిసమాప్యతే (4-33)

తద్విద్ధి ప్రణిపాతేన (4-34)

మున్నగు వాక్యములద్వారా జ్ఞానయోగముయొక్క శ్రేష్ఠత్వమును ప్రతిపాదించి దాని నవలంబించవలసినదిగాను భగవాను డర్జునుని ఆదేశించిరి. రెండిటిని శ్రద్ధగ వినినట్టి అర్జునునకు వానిలో నేది గొప్పదియను సంశయ ముదయించెను. దీనిని బోలిన సందేహమే పూర్వము మూడవ అధ్యాయ ప్రారంభమున అర్జునునకు కలిగియుండుట ఇచ్చోట గమనింపదగినది.

అ॥ అందులకు భగవానుడు ప్రత్యుత్తరమిచ్చుచున్నాడు -

శ్రీ భగవానువాచ :

**2. సన్న్యాసః కర్మయోగశ్చ నిశ్శ్రేయసకరావుభౌ
తయోస్తు కర్మసన్న్యాసాత్కర్మయోగో విశిష్యతే.**

శ్రీ భగవానువాచ : శ్రీభగవంతుడు చెప్పెను.

టీక:— సన్న్యాసః = కర్మత్యాగము (కర్మత్యాగపూర్వకమగు జ్ఞానయోగము), కర్మయోగః చ = కర్మయోగమున్ను, ఉభౌ = రెండును, నిశ్శ్రేయసకరౌ = మోక్షమును గలుగజేయునట్టివి, తయోః తు = ఆ రెండిటిలోనన్నను, కర్మసన్న్యాసాత్ = కర్మత్యాగముకంటె, కర్మయోగః = కర్మయోగమే, విశిష్యతే = శ్రేష్ఠమగుచున్నది.

తా:— శ్రీభగవంతుడు చెప్పెను - కర్మత్యాగము (కర్మత్యాగపూర్వకమగు జ్ఞానయోగము), కర్మయోగము అను రెండును మోక్షమును గలుగజేయును. అయితే, ఆ రెండిటిలోను (ప్రారంభమున) కర్మత్యాగమునకంటె, కర్మయోగమే శ్రేష్ఠమైనది.

వ్యాఖ్య:— కర్మసన్న్యాసపూర్వక జ్ఞానయోగము, కర్మాచరణపూర్వక నిష్కామకర్మయోగము అను నీ రెండును గొప్ప శ్రేయస్సును కలుగజేయును. రెండును మోక్షప్రదములేయగును. అయినను ప్రారంభస్థితి యందుండువారికి కర్మలను విడుచుట కంటె కర్మలను (నిష్కామముగ) ఆచరించుటయే ఉత్తమము. వారికి కర్మసన్న్యాసము కంటె కర్మయోగమే శ్రేయస్కరమైనది. అర్జునుడు పూర్ణనిర్విషయజ్ఞానస్థితిని ఇంకను బడయనందున, అతనిని దృష్టియందుంచుకొని ఈ ప్రకారము భగవానుడు చెప్పియుండవచ్చును. మఱియు ప్రపంచములో జ్ఞానులకంటె అజ్ఞానులే అధికసంఖ్యలోనున్నారు. వారందఱియొక్క శ్రేయమునుద్దేశించియు భగవానుడు కర్మసన్న్యాసమును అనగా కర్మపరిత్యాగమును ఇచట ప్రోత్సహించలేదనియు ఊహించుకొన వచ్చును. ఇట్లు చెప్పనిచో ప్రతివారును తాము నిర్విషయస్థితిని పొందకపూర్వమే కర్మలను విడిచివైచి, సోమరులుగానుండి, భుక్తికిని, ముక్తికిని రెండిటికిని దూరులగుదురు. కావున జన సామాన్యముయొక్క శ్రేయమునిమిత్తము భగవాను డీప్రకారముగ కర్మయోగ విశిష్టతను ప్రతిపాదించిరి.

ప్ర:— కర్మసన్న్యాసపూర్వకమగు జ్ఞానయోగము శ్రేష్ఠమా, కర్మాచరణపూర్వకమగు నిష్కామ కర్మయోగము శ్రేష్ఠమా?

ఉ:— రెండును శ్రేష్ఠములే. రెండును ముక్తిప్రదములే. అయినను సాధకునకు ప్రారంభస్థితి యందు కర్మాచరణమే శ్రేయోదాయకమైనది.

అ॥ రాగద్వేషములులేని నిష్కామకర్మయోగిని స్తుతించుచున్నాడు -

**3. జ్ఞేయస్స నిత్యసన్న్యాసీ యో న ద్వేష్టి న కాఙ్క్షతి
నిర్ద్వన్ద్వో హి మహాబాహో సుఖం బన్ధాత్ప్రముచ్యతే.**

టీక:— మహాబాహో = గొప్పబాహువులుకల ఓ అర్జునా!, యః = ఎవడు, న ద్వేష్టి = ద్వేషింపడో, న కాఙ్క్షతి = కోరడో, సః = అతడు, నిత్యసన్న్యాసీ = ఎల్లపుడును సన్న్యాసియే (అని), జ్ఞేయః = తెలియబడదగినవాడు, హి = ఏలయనగా, నిర్ద్వన్ద్వః = (రాగద్వేషాది) ద్వంద్వములు లేనివాడు, సుఖం = సులభముగ, బన్ధాత్ = (సంసార) బంధమునుండి, ప్రముచ్యతే = లెస్సగ విడువబడుచున్నాడు.

తా:— గొప్పబాహువులు కల ఓ అర్జునా! ఎవడు (ఏకర్మయోగి) దేనినిగూడ ద్వేషింపడో, దేనినిగూడ కోరడో అట్టివాడు ఎల్లప్పుడును సన్న్యాసి (త్యాగి) యేయని తెలియదగినది. ఏలయనగా, (రాగద్వేషాది) ద్వంద్వములులేనివాడు సులభముగ సంసార బంధమునుండి విముక్తుడు కాగలడు.

వ్యాఖ్య:— సన్న్యాసమనగా రాగద్వేషములను, సుఖదుఃఖాది ద్వంద్వములను త్యజించుటయేకాని కర్మలను త్యజించుటమాత్రము కాదని యిచట స్పష్టీకరించబడినది. అట్లు రాగద్వేషాదులను వదలిపెట్టువాడే 'నిత్యసన్న్యాసి' యగును. తక్కినవారు 'అనిత్యసన్న్యాసులే' యని భావము. సన్న్యాసులు (కుటీచక, బహూదకాదులను) అనేక తరగతులవారున్నను ఇచట రెండుతరగతులవారు మాత్రము సూచించబడిరి - (1) నిత్యసన్న్యాసులు (2) అనిత్యసన్న్యాసులు అని. రాగద్వేషరహితుడు, ద్వంద్వ విముక్తుడు నిత్యసన్న్యాసి. సన్న్యాసివేషము మాత్రము వేసికొని, అంతఃకరణమున రాగాదులు, కామాదులు, ద్వంద్వములు కలిగియున్నవాడు అనిత్యసన్న్యాసి అనగా హృదయపరిణామములేక బాహ్యాకారముమాత్రము మార్చుకొనువాడు - అని అర్థము. కావున రాగమువదలుటయే సన్న్యాసము. ద్వేషము వదలుటయే సన్న్యాసము. ద్వంద్వములు విడుచుటయే సన్న్యాసము. వాసనాత్యాగమే వాస్తవసన్న్యాసము. అది లేనివాడు సన్న్యాసియైనను పతితుడే. అదియున్నవాడు గృహస్థుడైనను సన్న్యాసియే.

"సుఖం బన్ధాత్" - సంసారబంధము చాల గట్టిది. అది దృఢమగు గ్రంథితో గూడినది. బహుజన్మలనుండి అది గట్టిపడుచు వచ్చినది. కావున దానిని విడదీసికొని పోగల్గుట కష్టతరము. అయినను రాగద్వేషాదులను వదలినవారు దానిని సులభముగ, అనాయాసముగ ఛేదింపగల్గుచున్నారని భగవానుడిచట నుడివిరి. కనుకనే 'సుఖం' (సులభముగ) అను పదము ప్రయోగింపబడినది. సంసారబంధము తొలగుట కేదైన సులభోపాయము కలదా యని అనేకులు ప్రశ్నింతురు. భగవానుడు దానికిచట సరియైన సమాధాన మొసంగియుండిరి. రాగద్వేషములను వదలుటయే ఆ ఉపాయము. అట్టివాడు గృహస్థుడైనను, కర్మల నాచరించుచున్నను సదా సన్న్యాసియే (నిత్యసన్న్యాసి) యగును.

అంతఃకరణమునందలి దోషములను వదలుటయే నిజమైన సన్న్యాసమని, నిత్యసన్న్యాసమని భగవానుడు చెప్పినందువలన ఇక వేషధారులగు కపటసన్న్యాసుల ఆటకట్టినట్లేయగుచున్నది. అట్టివారు అనిత్యసన్న్యాసులతెగలో జమకట్టివేయబడిరి. కావున కృత్రిమత్వమును స్వీకరించక భగవానుడు తెలిపిన బంధవిముక్తికరమగు పవిత్ర మార్గమునే సర్వులును అనుసరించవలయును.

ప్ర:— 'నిత్యసన్న్యాసి' ఎవరు?

ఉ:— (1) దేనిని ద్వేషింపనివాడు (2) దేనిని వాంఛింపనివాడు (3) సుఖదుఃఖాది ద్వంద్వములు లేనివాడు.

ప్ర:— అట్టి నిత్యసన్న్యాసత్వమునకు ఫలమేమి ?

ఉ:– దానిచే మనుజుడు సంసారబంధమును సులభముగ దాటివేయగలడు.

ప్ర:– సంసారబంధమునుండి సులభముగ తప్పించుకొనుటకు మార్గమేది ?

ఉ:– రాగద్వేషాదులు లేకుండుట, ద్వంద్వములను పారద్రోలుట.

అ॥ కర్మయోగ, జ్ఞానయోగముల రెండిటియొక్క ఫలమొకటేయని రెండు శ్లోకములద్వారా వచించుచున్నాడు –

4. సాంఖ్యయోగౌ పృథగ్బాలాః ప్రవదన్తి న పణ్డితాః
ఏకమప్యాస్థితః సమ్యగుభయోర్విన్దతే ఫలమ్.

టీక:– *సాంఖ్యయోగౌ* = జ్ఞానయోగ, కర్మయోగములు, *పృథక్* = వేఱువేఱని, *బాలాః* = అవివేకులు, *ప్రవదన్తి* = చెప్పుచున్నారు, *పణ్డితాః* = వివేకవంతులు, *న (ప్రవదన్తి)* = అట్లు చెప్పరు, *ఉభయోః* = ఆ రెండిటిలోను, *ఏకమ్ అపి* = ఒక్కదానినైనను, *సమ్యక్* = లెస్సగా, *ఆస్థితః* = ఆచరించువాడు, *(ఉభయోః) ఫలమ్* = రెండిటియొక్క ఫలమును (మోక్షమును), *విన్దతే* = పొందుచున్నాడు.

తా:– (కర్మసన్న్యాసపూర్వకమగు) జ్ఞానయోగము, కర్మయోగము వేఱువేఱని (వేఱు వేఱు ఫలములు కలవని) అవివేకలు పలుకుదురేకాని వివేకవంతులు కాదు. ఆ రెండిటిలో ఏ ఒక్కదానినైనను బాగుగ అనుష్ఠించినచో రెండిటియొక్క ఫలమును (మోక్షమును) మనుజుడు పొందుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:– పండితులనగా నిచట పారమార్థిక అనుభవజ్ఞానము గలిగిన మహనీయులనియే భావముకాని కావ్యాలంకారాది సాహిత్యపరిజ్ఞానము కలవారనికాదు. జ్ఞానయోగము, కర్మయోగము వేఱువేఱు ఫలములు గలుగజేయునని పిల్లలు (బాలాః) చెప్పుదురేకాని పెద్దలు కాదని భగవాను డిచట నుడివిరి. ఏలయనిన, ఏ యోగమును అనుష్ఠించినను ఆత్మసాక్షాత్కారరూపమగు మోక్షమను ఒకే ఫలము గలుగుచున్నది. కొందఱు ఉత్తమాధికారులు వారి వారి సంస్కారముననుసరించి ఆత్మవిచారణారూప జ్ఞానయోగము నవలంబించి దృగ్దృశ్యములను వివేచించి స్వస్వరూపమునెఱింగి మోక్షఫలమును బడయుదురు. మఱికొందఱు వారి చిత్తవృత్తిననుసరించి నిష్కామకర్మయోగమును శీలించి సమస్తకర్మములను ఈశ్వరార్పణముచేసి, స్వార్థరహితులై, ఫలాభిలాషను వర్జించి, చిత్తశుద్ధిని బడసి, తద్ద్వారా స్వస్వరూపపరిజ్ఞానమునొంది మోక్షమును బొందుచున్నారు. ఈ ప్రకారముగ రెండిటియందును అహంభావరాహిత్యమే, కర్తృత్వబుద్ధిరహితత్వమే, సంకుచితజీవభావవినాశమే యిమిడియున్నది. జీవత్వము తొలగినపుడు శేషించునది శివత్వమేకదా! కావున సాంఖ్య (జ్ఞాన) యోగ, కర్మయోగములలో ఒక్కదానియందు చక్కగ నిలుకడ కలిగినచో రెండిటియొక్క ఫలమగు మోక్షము లభించునని చెప్పుటకు కారణమైనది.

"సమ్యక్" – ఏ యోగమైనను అందు చక్కగా, దృఢముగా (అచంచలముగా) స్థితిని బొందినమాత్రమే అట్టి మోక్షఫలము లభించునుగాని ఒకింత అనుభవముచే గాదు. అస్థిరమగు స్థితిచేగాదు. అనగా ఏ ఒక్క మార్గమందైనను పరిపక్వతబడయవలెను. దానియందు ప్రవీణుడు (Expert) కావలయును. ఈ భావమును తెలుపుటకే 'సమ్యక్' అను పదమిచట ప్రయోగింపబడినది.

ఉత్తమ జ్ఞానులు లోకోపకారార్థము కర్మను (ఫలాభిసంధిరహితముగ) చేయుచునేయున్నారు. ఉత్తమ కర్మయోగనిష్ఠులు స్వార్థరహితులై, ఏ ఫలముకోరక, అంతరంగమున అంతయు భగవత్స్వరూపమే (సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ) అను జ్ఞానభావము కలిగియే యుండుచున్నారు. కాబట్టి పరిపక్వదశలో జ్ఞానయోగ, కర్మయోగములు రెండును ఒకటిగనేయుండును. ఒకే ఫలమును గలుగజేయును. రెండిటియొక్క లక్ష్యము చిత్త విలయమే; వ్యష్టిత్వమును వదలి సమష్టిత్వమందు ప్రవేశించుటయే. ఇట్లుండ ఈ జ్ఞానయోగ, కర్మయోగములు, వేఱువేఱని వచించువారు నిజముగ పసిపిల్లలే (బాలాః) యగుదురు. వారి బుద్ధి యింకను వికసించలేదని యర్థము.

విశాలభావముగలవారెన్నడును ఏమార్గమును దూషింపరు. అన్నిమార్గములును భగవత్సాన్నిధ్యమునకు గొనిపోవునవియేయని తలంచి సర్వమతసహనముకలిగి, అన్నిమతములను ఆమోదించుదురు. ఒక వృత్తము (Circle) యొక్క పైభాగమునుండి ఏ వ్యాసార్థము (Radius) ననుసరించిపోయినను తుదకు అన్నియును కేంద్రము (Centre) నే చేరును గదా! అట్లే జ్ఞాన, కర్మాది వివిధమార్గములున్ను ఒకే మోక్షరూపస్థానమునకు జీవుని గొనిపోవుచున్నవి. ఈ శ్లోకమున 'జ్ఞాన' కర్మయోగములలో ఏ ఒక్కదానియందైనను చక్కగ నిలుకడ కలిగినచో రెండిటియొక్క ఫలము కలుగునని భగవానుడు సెలవిచ్చిరి. రెండిటియొక్క ఫలము ఒకటియే అయియుండిననే ఆ ప్రకారము సంభవించగలదు. ఇవ్విధముగ సర్వమార్గ, సర్వమతసమన్వయము ఈశ్లోకమున వ్యక్తముచేయబడినది. మత విషయమున, మార్గవిషయమున విశాలభావమును గలిగించుకొనుడని భగవాను డిచట హెచ్చరిక చేయుచున్నారు. నదులన్నియు వేఱువేఱుగా ప్రవహించినను తుదకు సముద్రమను గమ్యస్థానమును జేరునట్లు, జ్ఞాన, కర్మ, ధ్యాన, భక్తియోగాదులన్నియు ఆత్మసాక్షాత్కారమను ఒకే లక్ష్యమునకు జీవుని బొందించుచున్నవి.

ప్ర:– జ్ఞానయోగ, కర్మయోగములు వేఱువేఱా ?

ఉ:– కాదు. చక్కగ నాచరించినచో రెండును ఒకే మోక్షరూపఫలమును గలుగజేయును.

ప్ర:– కాబట్టి మోక్షప్రాప్తికి ఉపాయమేమి ?

ఉ:– జ్ఞానయోగమునుగాని, కర్మయోగమునుగాని తుదివఱకు చక్కగ అనుష్ఠించవలెను. అపుడు రెండిటియొక్క ఫలమగు మోక్షము లభించగలదు.

5. యత్సాంఖ్యైః ప్రాప్యతే స్థానం తద్యోగైరపి గమ్యతే
ఏకం సాంఖ్యం చ యోగం చ యః పశ్యతి స పశ్యతి.

టీక:– *సాంఖ్యైః* = జ్ఞాననిష్ఠులచే, *యత్స్థానమ్* = ఏస్థానము (మోక్షము), *ప్రాప్యతే* = పొందబడుచున్నదో, *తత్* = అది, *యోగైః అపి* = కర్మయోగులచేతను, *గమ్యతే* = పొందబడుచున్నది, *సాంఖ్యంచ* = జ్ఞానయోగమును, *యోగంచ* = కర్మయోగమును, *ఏకమ్* = ఒకటిగ (ఒకేఫలముగలదిగ), *యః* = ఎవడు, *పశ్యతి* = చూచుచున్నాడో (తెలిసికొనుచున్నాడో) *సః* (ఏవ) = అతడే, *పశ్యతి* = నిజముగచూచినవాడు (తెలిసినవాడు) (అగును).

తా:— జ్ఞానయోగులచే ఏ స్థానము (మోక్షము) పొందబడుచున్నదో, అది కర్మయోగులచేతను పొందబడుచున్నది. జ్ఞానయోగమును, కర్మయోగమును ఒక్కటిగ (ఒకే ఫలము గలుగజేయునదిగ) చూచువాడే నిజముగ చూచువాడగును (తెలిసినవాడగును).

వ్యాఖ్య:— క్రిందటి శ్లోకమునందలి భావమునే మరల నిచట వ్యక్తమొనర్చుచున్నారు. జ్ఞానయోగ కర్మయోగములు రెండును ఒకే ఫలమును గలుగజేయునని ఎఱుగగల్గువారే పరమార్థము నెఱింగినవారగుదురు. వారే నిజముగ చూచువారు. తక్కినవారు నేత్రములున్నను చూడజాలనివారే యగుదురని భావము. సత్యము నవలోకించుటయే నేత్రములున్నదానికి సార్థకత; యథార్థమును గాంచగల్గుటే వివేకము యొక్క చిహ్నము. కాబట్టి అవివేకమను గ్రుడ్డితనమును పొందక, దూరదృష్టి, విశాలభావముగల్గి, ఏ యోగమైనను ఒకే (మోక్షరూప) ఫలమును గలుగజేయునని నిశ్చయించవలెను. కావున ఇక కర్మయోగులు తాము అల్పులమని తలంచక, జ్ఞాన యోగులు తామధికులమని భావించక నిర్భయముగ వారివారి మార్గమును 'సమ్యక్ – రీతిని. అనుసరించి గమ్యమును జేరవచ్చును'. సాధ్యము (లక్ష్యము) ఒకేవస్తువు (పరమాత్మ) అయియున్నందువలన సాధనలందు ఒకవేళ భిన్నత్వము గోచరించినను అది భిన్నత్వము కానేరదని వీక్షింప గల్గుటయే మనుజుని ప్రజ్ఞ – అని యిచట తెలుపబడినది. అమెరికా వెళ్ళవలెననిన, తూర్పుగా పయనించినను, పశ్చిమముగా పయనించినను ఒకటియే. ఏ విధముగనైనను గమ్యమును జేరగలరుగదా!

ప్ర:— ప్రపంచమున నిజముగ చూచువాడెవడు ? (వివేకవంతుడెవడు)

ఉ:— జ్ఞానయోగము, కర్మయోగము ఒకటియేయను, (ఒకే ఫలమును గలుగచేయునను) వివేకముగలవాడే నిజముగ చూచువాడగును (వివేకవంతుడగును).

అ॥ కర్మయోగముచే చిత్తశుద్ధిని బొందనిచో జ్ఞానయోగమునందు నిలుకడబొందుట కష్టసాధ్యమని వచించుచున్నాడు –

6. సన్న్యాసస్తు మహాబాహో దుఃఖమాప్తుమయోగతః
యోగయుక్తో మునిర్బ్రహ్మ న చిరేణాధిగచ్ఛతి.

టీక:— మహాబాహో = గొప్పబాహువులుగల ఓ అర్జునా!, సన్న్యాసఃతు = జ్ఞానయోగము (కర్మసన్న్యాసరూపమగు జ్ఞాననిష్ఠ) అయితే, అయోగతః = కర్మయోగము లేకుండ, ఆప్తుమ్ = పొందుటకు, దుఃఖమ్ = కష్టతరము (శక్యముకాదు), యోగయుక్తః = కర్మయోగముతో గూడిన, మునిః = (దైవ) మననశీలుడు, నచిరేణ = శీఘ్రముగ, బ్రహ్మ = బ్రహ్మమును, అధిగచ్ఛతి = పొందుచున్నాడు.

తా:— గొప్పబాహువులుకల ఓ అర్జునా! (కర్మసన్న్యాసరూపమగు) జ్ఞానయోగమైతే కర్మయోగము లేకుండ పొందుటకు కష్టతరమైనది. కర్మయోగముతో గూడిన (దైవ) మననశీలుడు శీఘ్రముగ (లక్ష్యమగు) బ్రహ్మమును బొందుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:— కర్మయోగముయొక్క సహాయములేనిచో కర్మసన్న్యాసరూపమగు జ్ఞాననిష్ఠను బడయుట

కష్టతరమని యిచట వచించుచున్నారు. అనగా కర్మయోగమునందారితేరిన మాత్రమే జ్ఞానయోగము సులభముగ సిద్ధించునని భావము. కర్మలన్నింటిని పూర్తిగ విడిచి కేవలము దృక్స్వరూపమగు ఆత్మయందు నిలుకడగలిగియుండుట సామాన్యమైనపనికాదు. అట్టి జ్ఞానస్థితి సర్వులకును వెంటనే లభించదు. దానికి ఎంతయో చిత్తశుద్ధికరమగు సాధన ముందుగా జేయవలసియున్నది. నిష్కామకర్మయోగ మవలంబించవలసియున్నది. కర్మయోగము ప్రాథమికవిద్య (Elementary Course) వంటిది. జ్ఞానయోగము ఉన్నతవిద్య (College Course) వంటిది. కావున ముందుగా కర్మయోగమునం దారితేరనివారు జ్ఞానానుభవమును చక్కగబడయజాలరు. కనుకనే భగవాను డిచట కర్మసన్న్యాసమును ముందుగ తలపెట్టవలదనియు, కర్మయోగమును చక్కగశీలించి, చిత్తశుద్ధిని బడసి తదుపరి జ్ఞానార్జనమును గావించినచో అతిశీఘ్రముగ పరబ్రహ్మమును జేరగలరనియు కరుణతో బోధించుచున్నారు. 'న చిరేణ' అని చెప్పుటవలన అట్టి వారికి బ్రహ్మప్రాప్తియందు విలంబనము జరుగదనియు, శీఘ్రముగనే వారు లక్ష్యమును జేరుకొనగలరనియు స్పష్టమగుచున్నది.

"మునిః" - మననశీలుడు అని పేర్కొనుటవలన కర్మయోగముతోబాటు భగవత్స్వరూపమననము గూడ అవశ్యకమని తేలుచున్నది. అనగా కర్మయోగముతోబాటు పరమాత్మధ్యానమును, భగవచ్చింతనను గూడ శీలించువాడు త్వరలోనే జ్ఞానమును బడసి బ్రహ్మసాక్షాత్కారము నొందగలడని భావము.

ఈ ప్రకారముగ ప్రారంభములో (నిష్కామ) కర్మయోగమునందు అనుభవమును సంపాదింపక, తద్ద్వారా చిత్తశుద్ధిని బడయక అకస్మాత్తుగ జ్ఞానయోగమునకు, కర్మ సన్న్యాసమునకు ఉపక్రమించినచో సాధనయందు పెక్కుకష్టములను బొందవలసివచ్చును. ఏలయనిన కర్మసన్న్యాసము, జ్ఞాననిష్ఠ - వాసనారహితస్థితియందే సంభవించును. వాసనలు హృదయమున ఉన్నంతవఱకు, పాపము, మలినత్వము చిత్తమును ఆక్రమించియున్నంత కాలము జ్ఞానము అవిర్భవింపనే ఆవిర్భవింపదు. తొందరపడి బాహ్యసన్న్యాసముచేసినను లోన మనస్సు కుప్పిగంతులు పెట్టుచు జీవునకు అశాంతినే కలుగజేయును. కాబట్టి ఏసాధనకైనను మున్ముందు చిత్తశుద్ధి, పాపరాహిత్యము అవసరము. దానికో కర్మయోగము బాగుగ ఉపకరించునని భగవాను డీశ్లోకమున తెలియజేయుచున్నారు. పునాదిని ముందు గట్టిచేసికొనుడని హెచ్చరించుచున్నారు. కర్మయోగమే ఆ పునాది. దాని నాశ్రయింపక మోక్షసౌధనిర్మాణమున కుపక్రమించినను, అది కాలక్రమమున కూలి పోగలదు. అనేకు లాప్రకారముగ పతనమైపోయిన దృష్టాంతములు చరిత్రయందు కలవు. కాబట్టి మున్ముందు కర్మయోగమునందు దక్షత సంపాదింపవలెను. వేదాంత శాస్త్రమునం దిదియొక పరమరహస్యము. దీనిని తెలియక కొందఱు 'మాకు జ్ఞానమే కావలెను' అని తొలుదొల్తనే హఠముచేసి, చిత్తపరిపక్వతలేని కారణమున తజ్జ్ఞానార్జనమున విఫలురైపోవుచున్నారు. ఇటు కర్మకుగాని, అటు జ్ఞానమునకుగాని పనికిరాక వారు ఉభయభ్రష్టులగుచున్నారు. ఇట్టి ప్రమాదమునుండి తప్పించుటకొఱకై భగవాను డీశ్లోకమున చక్కనియాదేశముల నొసంగియున్నారు. వానిని శిరసావహించి సాధకులు పరమశ్రేయమును బొందవలసియున్నది.

వైద్యులు రోగికి ఔషధము నిచ్చుటకు పూర్వము విరేచనమునకు మాత్ర లిచ్చుదురు. దానిచే శరీరము కడిగివేయబడగా మందు బాగుగపట్టును. అట్లే నిష్కామ కర్మయోగముచే ముందు చిత్తమును కడిగివేసినచో జ్ఞానమను మందు నిలుచును. కావున కర్మయోగమను 'శుద్ధికర్మ'ను (Cleaning process) సర్వులును ముందుగా నవలంబించవలెనని ఈ శ్లోకము బోధించుచున్నది.

ప్ర:– జ్ఞానయోగ మెపుడు సిద్ధించును ?

ఉ:– కర్మయోగమునందు చక్కగ ఆరితేరినచో మాత్రమే.

ప్ర:– బ్రహ్మమును శీఘ్రముగ నెవడు పొందగలడు ?

ఉ:– కర్మయోగము నాశ్రయించిన మననశీలుడు (క్రమముగ దానిచే చిత్తశుద్ధిని, జ్ఞానమును బడయుటవలన) బ్రహ్మమును శీఘ్రముగ బొందగల్గుచున్నాడు.

అ॥ జితేంద్రియుడగు కర్మయోగి కర్మలనాచరించినను వానిచే నంటబడడని తెలుపుచున్నాడు -

7. యోగయుక్తో విశుద్ధాత్మా విజితాత్మా జితేన్ద్రియః
సర్వభూతాత్మభూతాత్మా కుర్వన్నపి న లిప్యతే.

టీక:– *యోగయుక్తః* = (నిష్కామ) కర్మయోగము నాచరించువాడును, *విశుద్ధాత్మా* = పరిశుద్ధమైన హృదయముగలవాడును, *విజితాత్మా* = లెస్సగ జయింపబడిన మనస్సుతోగూడిన వాడును, *జితేంద్రియః* = ఇంద్రియములను జయించినవాడును, *సర్వభూతాత్మభూతాత్మా* = సమస్తప్రాణికోట్లయందుండు ఆత్మయు, తనయందుండు ఆత్మయు ఒకటేయని తెలిసికొనినవాడును, *కుర్వన్ అపి* = కర్మలుచేయుచున్నను, *న లిప్యతే* = కర్మబంధముచే అంటబడడు.

తా:– (నిష్కామ) కర్మయోగము నాచరించువాడును, పరిశుద్ధమైన హృదయము గలవాడును, లెస్సగ జయింపబడిన మనస్సుగలవాడును, ఇంద్రియములను జయించినవాడును, సమస్త ప్రాణులయందుండు ఆత్మయు, తన ఆత్మయు నొకటేయని తెలిసికొనినవాడునగు మనుజుడు కర్మలను జేసినను వానిచే నంటబడడు.

వ్యాఖ్య:– కర్మలను జేయుచున్నను కర్మబంధముచే అంటబడక యుండవలెనినిన ఐదు లక్షణములు గలిగియుండవలెనని వచించుచున్నారు. అవియేవి యనిన (1) నిష్కామ కర్మాచరణము (2) నిర్మలహృదయము (3) మనోజయము (4) ఇంద్రియజయము (5) సర్వత్ర ఏకాత్మదర్శనము. ఇవి సాక్షాత్ జ్ఞానియొక్క లక్షణములే యని విదితము కాగలదు. దీనినిబట్టి కర్మయోగ, జ్ఞానయోగములు పరాకాష్ఠదశయందు ఒకదానినొకటి పోలియుండునని స్పష్టమగుచున్నది. ఈ యైదు లక్షణములు గలిగి కర్మనాచరించువాడు కర్మలచే బద్ధుడుకాడు. అట్లుకాక, కామ్యభావముతో, మలిన చిత్తముతో, కర్తృత్వబుద్ధితో, నిగ్రహింపబడని ఇంద్రియములతో నాచరించినచో కర్మలచే బంధింపబడును.

అంతఃకరణము అనేక దుస్సంకల్పములతోను, దుర్గుణములతోను, దుర్వాసనలతోను గూడియున్నచో అత్తఱి జీవుడాచరించు కర్మ మలినముగానేయుండును. కావున బద్ధుడగును. మఱియు సర్వభూతములందును తన ఆత్మయే కలదను భావములేనిచో, పరప్రాణికి అపకారము దలపెట్టును; ఇతరులపై ద్వేషమును జూపును. దయప్రేమ కరుణ మున్నగు సుగుణములు అతని క్రియలందు వ్యక్తముకావు, కనుక అట్టివాడు తన దోషయుక్తమగు కర్మచే తప్పక బద్ధుడుకాగలడు. కాబట్టి కర్మచే బంధమును బొందకుండుటకుగాను సర్వత్రైకాత్మదర్శనమును్న ఒకానొక ఆవశ్యకతయే యగును. అట్లే ఇంద్రియ, మనోనిగ్రహములును్న కర్మబంధవిముక్తికి అవసరములేయని భగవానుడిచట తెలియజేసిరి. ఈప్రకారముగ పైనదెల్పిన ఐదు లక్షణములుగల్గి కర్మల నాచరించినచో జీవుడు వానిచే నేమాత్రము

అంటబడక నిర్లిప్తుడై బంధరహితుడై వెలయునుగావున ముముక్షువు లాసద్గుణములను తప్పక ఆశ్రయించవలయును.

ప్ర:— కర్మల నాచరించినను వానిచే నంటబడకుండువాడెవడు ?

ఉ:— (1) నిష్కామకర్మాచరణ (2) నిర్మలహృదయము (3) మనోజయము (4) ఇంద్రియ జయము (5) సర్వత్రైకాత్మదర్శనము - అను నీ యైదు సల్లక్షణములు గలవాడు కర్మల నాచరించినను వానిచే బద్ధుడుకాడు.

అ॥ తత్త్వజ్ఞుడగు యోగి ప్రపంచమున వ్యవహరించునపు డెట్లుండునో రెండు శ్లోకములద్వారా వచించుచున్నాడు -

8. నైవ కించిత్కరోమీతి యుక్తో మన్యేత తత్త్వవిత్
పశ్యన్ శృణ్వన్ స్పృశన్ జిఘ్రన్నశ్నన్ గచ్ఛన్ స్వపన్ శ్వసన్.

9. ప్రలపన్ విసృజన్ గృహ్ణన్నున్మిషన్నిమిషన్నపి
ఇన్ద్రియాణీన్ద్రియార్థేషు వర్తన్త ఇతి ధారయన్.

టీక:— *తత్త్వవిత్* = పరమార్థతత్త్వము నెఱింగినవాడైన, *యుక్తః* = యోగయుక్తుడు (ఆత్మయందు నెలకొనిన చిత్తముగలవాడు) *పశ్యన్* = చూచుచున్నను, *శృణ్వన్* = వినుచున్నను, *స్పృశన్* = తాకుచున్నను, *జిఘ్రన్* = వాసనజూచుచున్నను, *అశ్నన్* = తినుచున్నను, *గచ్ఛన్* = నడచుచున్నను, *స్వపన్* = నిదురించుచున్నను, *శ్వసన్* = ఊపిరివిడుచుచున్నను, *ప్రలపన్* = మాట్లాడుచున్నను, *విసృజన్* = విడుచుచున్నను, *గృహ్ణన్* = గ్రహించుచున్నను, *ఉన్మిషన్ నిమిషన్ అపి* = కండ్లను తెఱచుచున్నను, మూయుచున్నను, *ఇన్ద్రియాణి* = ఇంద్రియములు, *ఇంద్రియార్థేషు* = (శబ్దాది) విషయములందు, *వర్తన్తే + ఇతి* = ప్రవర్తించుచున్నవని, *ధారయన్* = నిశ్చయించినవాడై, *కించిత్* = ఇంచుకయైనను, *న ఏవకరోమి ఇతి* = నేను చేయుటలేదనియే, *మన్యేత* = తలంచును.

తా:— పరమార్థతత్త్వము నెఱిగిన యోగయుక్తుడు (ఆత్మయందు నెలకొనిన చిత్తముగలవాడు) చూచుచున్నను, వినుచున్నను, తాకుచున్నను, వాసనజూచుచున్నను, తినుచున్నను, నడచుచున్నను, నిదురించుచున్నను, ఊపిరివిడుచుచున్నను, మాట్లాడుచున్నను, విడుచుచున్నను, గ్రహించుచున్నను, కండ్లను తెఱచుచున్నను, మూయుచున్నను, ఇంద్రియములు (వానివాని) విషయములందు ప్రవర్తించుచున్నవని నిశ్చయించినవాడై - నే నొకింతైనను చేయుటలేదు - అనియే తలంచును (ఆ యా కార్యములందు కర్తృత్వబుద్ధిలేకుండును).

వ్యాఖ్య:— ఆత్మ దేహేంద్రియమనంబులకు అతీతమైనది. సాక్షిగానుండి ఆ యా చిత్తవృత్తుల నది వీక్షించుచుండును. కావున ఏ కార్యమునకును అది కర్తగాదు. అవిద్యాదోషముచే జీవుడు స్వస్వరూపమును మఱచి దేహేంద్రియమనంబులతో తాదాత్మ్యమొంది, తానే దేహమని, తానే యింద్రియములని, మనంబని తలంచి వానివాని క్రియలను, వికారములను తనపై వ్యర్థముగ ఆరోపించుకొని దుఃఖములనొందుచున్నాడు.

కాని తత్త్వజ్ఞానముచే అవిద్యాదోషము నశించిన మహనీయుడు ఆత్మస్వరూపమున స్థితిగలవాడై 'ఆ యా ఇంద్రియములు ఆ యా ఇంద్రియకార్యములందు, ఇంద్రియార్థములందు ప్రవర్తించుచున్నవి ' నేను వానికి సాక్షిని, నేనేమియు చేయుటలేదు. అని నిశ్చయించుకొని నిర్వికారుడైయుండును. తత్తదింద్రియజనిత సుఖదుఃఖముల నొందక నిత్యనిరతిశయ సహజానందమునే పొందుచుండును.

అయితే కొందఱు శుష్కవేదాంతులు ఆత్మజ్ఞానమునొందకనే, అవిద్యనశింపకనే, దేహాది సంఘాతతాదాత్మ్యమును వీడకనే, విషయలోలురై, ఇంద్రియములచే పెక్కు విషయభోగముల ననుభవించుచు, 'నేను వానికి సాక్షిని ' అని పలుకుచున్నారు. అది చాల ఘోరము. ఇది కనిపెట్టియే భగవానుడు పై 7 వ శ్లోకమందు అట్టిజ్ఞానికుండవలసిన ఐదు లక్షణములను పేర్కొనియున్నారు. (యోగయుక్తో విశుద్ధాత్మా...) అవి కలిగియుండి అవిద్య నశించినమాత్రమే ఇట్టి సాక్షిత్వము సిద్ధించును గాని అన్యథాకాదు. ఒకచెంప దృశ్యముతో తాదాత్మ్యమునొందుచు, మఱియొకచెంప 'నేను సాక్షిని' అనుట బాలుర ప్రలాపమేకాని విజ్ఞులవచనముగాదు. సాక్షిభావమందు నిలుకడకలిగినవానికెన్నడును ఇంద్రియములు దుర్విషయములందు ప్రవర్తింపనేరవు. ఏలయనిన, తమోగుణమునుండి రజోగుణమునకు, రజోగుణమునుండి సత్త్వగుణమునకు, సత్త్వమునుండి విశుద్ధసత్త్వమునకు మారినట్టి వివేకవంతునకు మనస్సు క్రిందకు దిగజారి రజస్తమస్సులందు, భోగవిలాసములందు, దుర్వాసనాజనిత చేష్టలందు ఎన్నటికిని ప్రవర్తింపనేరదు. చిలికిన పిదప వెన్న మజ్జిగలో నిక మునుంగదు. అట్లే సంసారసాగరమును విచారణచే మథించి పరమాత్మను బయటకుతీసి అనుభవించుచుండు జ్ఞాని మరల మిథ్యారూపములగు ఆ సంసార భోగములందు మునుంగకుండును. మేలుకొనినవాడు మరల స్వప్నసౌందర్యములందు రమింపబడడుగదా!

కాబట్టి తత్త్వవేత్తయై, అవిద్య నశించి, దృశ్యతాదాత్మ్యమునువీడి, ఆత్మతో నైక్యమొందిన మహనీయునకే ఈ సాక్షిత్వము చెల్లును. కావుననే అట్టివాడు తినుచున్నను, త్రాగుచున్నను, పలుకుచున్నను తానేమియు చేయుటలేదనియే తలంచుచుండునని భగవాను డిచట పేర్కొనిరి. అతని ఇంద్రియములు విషయవాసనావర్జితములై యుండును. అట్టి ఇంద్రియములచే వారు లోకోపకార కార్యములు, దేహయాత్రోపయుక్త కార్యములు చేయుచుందురు. అట్లు చేసినను కర్తృత్వములేక యుందురు. అజ్ఞాని కర్తృత్వము గలిగి బద్ధుడగును.

కాబట్టి ముందుగా నిష్కామకర్మ, భక్తి, ధ్యానాదిసాధనల ద్వారా చిత్తమును శుద్ధమొనర్చుకొని (ఆత్మ) తత్త్వమును లెస్సగ గ్రహించి తత్త్వవేత్త కావలెను. అత్తఱి యాతడు కర్మలను చేసినను, చేయకున్నను ఏ విధమైన బంధము నొందకుండును. ఆతని చిత్తమపుడు భర్జితబీజము (వేయించిన విత్తనము) వలె నుండి విషయసంస్కారవర్జితమైయుండును. క్రియలయందు సాక్షిభావము గలిగియుండును. అపు డాతని ఇంద్రియములు ధర్మమునకు విరుద్ధముకాని కార్యములనే ఆచరించును. ఒకవేళ యెవరైన అన్యథా ఆచరించినచో వారింకను తత్త్వవేత్తకాలేదనియే అర్థము. కావున ముముక్షువు ప్రప్రథమమున భగవానుడు తెలిపిన ఐదు సల్లక్షణములనుబొంది తత్త్వవేత్తకావలయును. అపుడే యాతడు జగన్నాటకమును, దేహేంద్రియ వ్యవహారమును సాక్షిగ వీక్షించు శక్తిని సంపాదించగల్గును.

ప్ర:– తత్త్వవేత్త ఇంద్రియములతో తినుట, త్రాగుట మొదలగు అనేక కార్యములను చేయుచున్నను ఎట్టిభావన గలిగియుండును ?

ఉ:– 'నేనేమియు చేయుటలేదు' ఆ యా ఇంద్రియములు ఆ యా కార్యములను చేసికొనుచున్నవి. నేను సాక్షిని (నిర్వికార ఆత్మను), అను భావము గలిగియుండును.

అ॥ కర్మలను జేసినను బంధింపబడకుండుటకు ఉపాయమును వచించుచున్నాడు -

10. బ్రహ్మణ్యాధాయ కర్మాణి సఙ్గం త్యక్త్వా కరోతి యః
లిప్యతే న స పాపేన పద్మపత్రమివామ్భసా.

టీక:– *యః* = ఎవడు, *కర్మాణి* = కర్మములను, *బ్రహ్మణి* = పరమాత్మయందు, *ఆధాయ* = సమర్పించి, *సంగమ్* = (ఆసక్తిని) ఫలాపేక్షను, *త్యక్త్వా* = విడిచి, *కరోతి* = చేయుచున్నాడో, *సః* = అతడు, *అంభసా* = నీటిచే, *పద్మపత్రం ఇవ* = తామరాకువలె, *పాపేన* = పాపముచేత, *న లిప్యతే* = అంటబడడు.

తా:– ఎవడు తానుజేయుకర్మలను పరమాత్మకర్పించి సంగమును (ఆసక్తిని) విడిచి చేయుచున్నాడో అట్టివాడు తామరాకు నీటిచే అంటబడనట్లు, పాపముచే నంటబడకుండును.

వ్యాఖ్య:– తానుజేయు సమస్తకర్మలను బ్రహ్మమందు (ఆత్మయందు) సమర్పించి, ఈ సమస్తదృశ్యము, కర్మలు, వ్యవహారములు అద్దమందు ప్రతిబింబమువలె బ్రహ్మమందు కల్పితములై యున్నవని భావించి, అహంభావముగాని, కర్తృత్వబుద్ధిగాని లేక అసక్త బుద్ధి (Non-attachment) తో కర్మలనాచరించువానిని తత్కర్మజనిత బంధముగాని, పాపముగాని అంటనేరదు. ఈ సత్యమును నిరూపించుట కిచట తామరాకును దృష్టాంతముగ గైకొనిరి. తామరాకు నీటియందే యుండును. కాని ఆనీరు దానికి అంటదు. జారిపోవును. అట్లే పెక్కుకర్మలనాచరించినను, వానియందు సంగము, ఆసక్తి, కర్తృత్వములేనివారు పాపములచేగాని, బంధముచేగాని అంటబడరు. కనుకనే జీవన్ముక్తులగు మహనీయులు తాము తరించియు ఇతరులను తరింపజేయునిమిత్తము ఎన్నియో కార్యములను నిరంతరము చేయుచున్నను, కర్మబంధము ఒకింతైనను లేక యున్నారు. కర్మయోగమందలి రహస్యమిదియే.

ఫలాపేక్షలేక, ఈశ్వరార్పణబుద్ధితో, లేక బ్రహ్మార్పణబుద్ధితో అసక్తముగ కార్యముల నాచరించినచో కర్తకు వానిచే బంధముదయించదు. సంగమే బంధమునకు కారణము, అసంగమే మోక్షమునకు హేతువు. తామరాకునుతప్ప తక్కిన ఆకులన్నిటికిని నీరు అంటుకొనును. అట్లే కర్తృత్వబుద్ధితో, సంగము (ఆసక్తి) తో కర్మలజేయువారందఱికిని పాపము అంటుకొనును. కాబట్టి బంధరాహిత్యమునకై కర్మలను అనాసక్తముగ, నిష్కామముగ, భగవదర్పణబుద్ధితో నాచరింపవలయును.

ఇచట 'పాపేన ' అను పదమునకు 'కర్మబంధముచే' అని అర్థముచెప్పిన సముచితముగ నుండును.

ప్ర:– కర్మలను జేసినను పాపముచే ఎవరు అంటబడకుందురు ?

ఉ:– (1) తానుచేయు కర్మలను భగవంతునకు సమర్పించువారు. (2) సంగమును (ఆసక్తిని) వదలి కార్యములను జేయువారు ఆ కర్మలచే బంధింపబడరు, పాపమునొందరు.

ప్ర:– ఏ ప్రకారముగ ?

ఉ:– తామరాకు నీటిచే అంటబడనట్లు.

అ॥ మహనీయులు సంగమును విడిచి కర్మలను జేయుదురని వచించుచున్నాడు -

11. కాయేన మనసా బుద్ధ్యా కేవలైరిన్ద్రియైరపి
యోగినః కర్మ కుర్వన్తి సఙ్గం త్యక్త్వాఽఽత్మశుద్ధయే.

టీక:— యోగినః = (నిష్కామకర్మ) యోగులు, ఆత్మశుద్ధయే = చిత్తశుద్ధికొఱకు, సఙ్గమ్ = ఫలాసక్తిని, త్యక్త్వా = విడిచి, కాయేన = శరీరముచేతను, మనసా = మనస్సుచేతను, బుద్ధ్యా = బుద్ధిచేతను, కేవలైః = వట్టివగు (మమత్వము, అభిమానము లేని), ఇన్ద్రియైః అపి = ఇంద్రియములచేతను, కర్మ = కర్మమును, కుర్వన్తి = చేయుచున్నారు.

తా:— (నిష్కామకర్మ) యోగులు చిత్తశుద్ధికొఱకై ఫలాసక్తిని విడిచి శరీరము చేతను, మనస్సుచేతను, బుద్ధిచేతను, అభిమానములేని వట్టి ఇంద్రియములచేతను కర్మలను జేయుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:— నిష్కామకర్మాచరణముచే చిత్తశుద్ధి కలుగునని చెప్పుచున్నారు. యోగులు తమ చిత్తశుద్ధికొఱకై శరీరవాఙ్మనంబులచేతను, బుద్ధిచేతను, ఇచ్ఛాద్వేషములులేని ఇంద్రియములచేతను అసంగముగ, ఫలాసక్తిరహితముగ, కర్మలను జేయుచున్నారు. మమత్వముగాని, అభిమానముగాని, రాగద్వేషములుగానిలేని ఇంద్రియములు కేవలేంద్రియము లనబడును. అట్టి కల్మషరహితములగు ఇంద్రియములచే వారు కార్యములను జేయుదురు. ఈ 'కేవల' పదమును దేహమనోబుద్ధులకు కూడ వర్తింపజేసి అర్థమును చెప్పుకొనవచ్చును. అనగా యోగి అభిమానరహితములగు ఆ యా కారణములచే కార్యములను జేయుచుండునని భావము.

ఇట్టి అసంగాచరణచే చిత్తము పరమనిర్మలత్వమొందును. మోక్షప్రాప్తికి అవశ్యకమైన జ్ఞానముదయించుటకు అట్టి మనోనైర్మల్య మత్యవసరము. ఏలయనగా మలినచిత్తమున జ్ఞానమంకురింపదు. కనుకనే అట్టి చిత్తనైర్మల్యము నిమిత్తము యోగులు అనాసక్తముగ కార్యముల నాచరించుదురని యిట వచింపబడినది. జ్ఞానమును పొందిన పిదప కూడ మహనీయ లట్టి కేవలేంద్రియములచేతనే తమ జీవితయాత్రగాని, లోకోపకారకార్యములనుగాని ఒనర్చుచుందురు. కావున ముముక్షువు ఫలాసక్తి రహితముగ, అభిమానవర్జితములగు తన దేహేంద్రియాదులచే కర్మను జేయుచు, చిత్తశుద్ధిని, తద్ద్వారా జ్ఞానమును బడసి విముక్తుడు కావలయును.

ప్ర:— చిత్తశుద్ధి యెట్లు చేకూరగలదు ?

ఉ:— ఫలాసక్తిని (సంగమును) త్యజించి, అభిమానరహితములగు దేహేంద్రియాదికరణములచే కార్యములను జేయువారికి చిత్తశుద్ధి కలుగును.

ప్ర:— నిష్కామకర్మయోగులు కర్మ నే ప్రకార మాచరించుదురు ?

ఉ:— (1) సంగమును (ఫలాసక్తిని) విడనాడి (2) మమత్వాదులులేని వట్టి ఇంద్రియములచే, దేహాదులచే కర్మలను చేయుదురు.

ప్ర:— అట్లు చేయుట వలన లభించు ఫలితమేమి ?

ఉ:— చిత్తశుద్ధి.

అ॥ నిష్కామ, సకామకర్మల రెండిటియొక్క ఫలములను వేర్వేఱుగ దెలుపుచున్నాడు -

12. యుక్తః కర్మఫలం త్యక్త్వా శాన్తిమాప్నోతి నైష్ఠికీమ్
అయుక్తః కామకారేణ ఫలే సక్తో నిబధ్యతే.

టీక:– *యుక్తః* = యోగయుక్తుడు (నిష్కామకర్మయోగి), *కర్మఫలమ్* = కర్మలయొక్క ఫలమును, *త్యక్త్వా* = విడిచిపెట్టి, *నైష్ఠికీమ్* = ఆత్మనిష్ఠాసంబంధమగు శాశ్వతమైన, *శాన్తిమ్* = శాంతిని, *ఆప్నోతి* = పొందుచున్నాడు, *అయుక్తః* = యోగయుక్తుడుకానివాడు (ఫలాపేక్షతో కర్మలజేయువాడు), *కామకారేణ* = ఆశ (ఫలాపేక్ష) యొక్క ప్రేరణచేత, *ఫలే* = కర్మఫలమందు, *సక్తః* = ఆసక్తి గలవాడై, *నిబధ్యతే* = (కర్మబంధముచే) కట్టబడుచున్నాడు.

తా:– యోగయుక్తుడు (నిష్కామకర్మయోగి) కర్మలయొక్క ఫలమును విడిచిపెట్టి (చిత్తశుద్ధివలన) ఆత్మనిష్ఠాసంబంధమైన శాశ్వతమగు శాంతిని బొందుచున్నాడు. యోగయుక్తుడు కానివాడు (ఫలాపేక్షతో కర్మలను జేయువాడు) ఆశచే ప్రేరితుడై కర్మఫలమందాసక్తిగల్గి బద్ధుడగుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:– బంధమునకు కారణము ఆశ యని, మోక్షమునకు కారణము ఆశారాహిత్యమని ఈ శ్లోకమున స్పష్టముగ తెలుపబడినది. ఫలాపేక్షలేక కర్మలను జేయువానికి చిత్తము నిర్మలమగుటచే ఆత్మనిష్ఠ ఉదయించి శాశ్వతమగు శాంతి లభించుచున్నది. దీనినిబట్టి కర్మయోగము, జ్ఞానయోగము రెండును ఆత్మశాంతి యను ఒకే ఫలమును గలుగజేయుచున్నవని తెలియుచున్నది. కర్మయోగమేమియు తక్కువ కాదనియు దానిఫలితము నైష్ఠికమగు (ఆత్మనిష్ఠచేగలుగు) పరమశాంతియేయనియు ఈ శ్లోకమున స్పష్టీకరింపబడినది.

మోక్షరూప పరమశాంతికి ఆశారాహిత్య మెట్లు హేతువో, అట్లే బంధమునకు హేతువు ఆశయేయనియు నిచట పేర్కొనబడినది. ఫలాపేక్షయే బంధము. 'బధ్యతే' అని చెప్పక 'నిబధ్యతే' అని చెప్పుటవలన ఫలాసక్తి గలవాడు సంసారబంధమున లెస్సగ తగుల్కొనునని తెలియుచున్నది. కాబట్టి సాధకు లివ్విషయమున కడుజాగరూకులై, వారుచేయు సమస్తకార్యములను ఈశ్వరార్పణబుద్ధితో జేయుచు, ఫలములం దపేక్షలేక యుండవలెను. అపుడే స్థిరమైన శాంతి లభ్యమగును.

శాంతికి ఉపాయమెద్దియో భగవాను డీశ్లోకమున నిరూపించుచున్నాడు. ప్రతివారును శాంతికై, సుఖమునకై పరితపించుచున్నారు. కాని అది యెట్లు లభించునో తెలియక తికమకపడుచున్నారు. ఫలాపేక్షనువదలి నిష్కామముగ కర్మలనాచరించుటయే శాంతికిమార్గమని యిట తెలుపబడినది. ఈవిధముగ నిష్కామకర్మనిష్ఠచే జ్ఞాననిష్ఠ వలన కలుగు పరమశాంతి జీవునకు చేకూరుచున్నది. అట్లే బంధమునకు కారణమున్ను ఈశ్లోకమున తెలిపి ఇవ్విషయమున చాల భద్రముగా నుండవలసినదని భగవానుడు హెచ్చరించుచున్నారు. కామమే బంధమునకు కారణము. ఆశయే, ఫలాసక్తియే, సంగమే దుఃఖమునకు, అశాంతికి హేతువు. కావున వానిని దరికిజేర్చరాదు. సాధకులు భగవానుని ఈ హెచ్చరికలను పాటించి జీవితమును నిష్కామమార్గమునకు ద్రిప్పుకొని నైష్ఠికశాంతి ననుభవించవలయును.

ప్ర:– నిష్కామకర్మయోగి యెట్టి ఫలితమును బొందును? ఎందుచేత?

ఉ:— ఆత్మనిష్ఠచే గలుగు పరమశాంతిని బొందును. ఫలాపేక్షలేని కారణముచేత.

ప్ర:— కామ్యకర్మలను జేయువా డెట్టి ఫలితమును బొందును? ఎందుచేత?

ఉ:— సంసారబంధమున లెస్సగ తగుల్కొనును. ఫలాసక్తి వలన.

ప్ర:— దీనినిబట్టి బంధమోక్షములకు కారణమేమని తేలుచున్నది?

ఉ:— కర్మలందు ఫలాపేక్షగలిగియుండుటయే బంధము. అది లేకుండుటయే (అనాసక్తియే) మోక్షము.

ప్ర:— పరమశాంతికి మార్గమేమి?

ఉ:— కోరికలేకుండుట. కర్మఫలములందాసక్తిని త్యజించుట.

ప్ర:— బంధమునకు హేతువేమి?

ఉ:— కామమే. కర్మఫలాసక్తియే.

అ॥ ఇంద్రియనిగ్రహపరుడగు యోగియొక్క స్థితిని వర్ణించుచున్నాడు -

13. సర్వకర్మాణి మనసా సన్న్యస్యాస్తే సుఖం వశీ
నవద్వారే పురే దేహీ[1] నైవ కుర్వన్నకారయన్.

టీక:— వశీ = ఇంద్రియ నిగ్రహముగలవాడగు, దేహీ = దేహధారి (జీవుడు), మనసా = మనస్సుచేత, సర్వకర్మాణి = సమస్తకర్మములను (కర్మఫలములను), సన్న్యస్య = పరిత్యజించి, న ఏవ కుర్వన్ = ఏమియు చేయనివాడై, న కారయన్ = చేయింపనివాడై, నవద్వారే = తొమ్మిదిద్వారములుగల, పురే = పట్టణమగు శరీరమందు, సుఖమ్ = హాయిగా, ఆస్తే = ఉండుచున్నాడు.

తా:— ఇంద్రియ నిగ్రహముగల దేహధారి మనస్సుచే సమస్త కర్మములను (కర్మ ఫలములను) పరిత్యజించి, ఏమియుచేయనివాడై, చేయింపనివాడై, తొమ్మిదిద్వారములుగల పట్టణమగు శరీరమందు హాయిగా నుండుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:— జీవితము ఆనందమయముగ నెట్లుండగలదో ఆ పద్ధతి యిచ్చట చెప్పబడుచున్నది. ప్రప్రథమమున మనుజుడు తన ఇంద్రియములను స్వాధీనపఱచుకొనవలెను. 'వశీ' అనుదాని అర్థమిదియే. ఇంద్రియములు వశమందులేనిచో జగత్తంతయు వశమందున్నప్పటికిని ప్రయోజనములేదు. పూర్ణసుఖము ఇంద్రియనిగ్రహముగలవానికే లభించునని యిట తెలియజేయబడినది ('వశీ సుఖం ఆస్తే'). కావున సుఖమును కాంక్షించువాడు మొట్టమొదట తన ఇంద్రియములను, మనస్సును వశమందుంచుకొనవలయును.

అట్టి సంయమశీలుడు మనస్సుచే సమస్తకర్మలయొక్క ఫలములను త్యజించి ఈ దేహమును నగరమున

1 దేహే - పాఠాన్తరము.

తానేమియు చేయకయు, చేయించకయు, సుఖముగ వెలయుచున్నాడు. ఎపుడు కర్మలయొక్క ఫలములను త్యజించునో, అపుడాకర్మలను చేసినను అంటక నుండుటచే చేయనట్లే లెక్క. ఇంద్రియములు వానివాని కార్యములను జేసినను తాను అసక్తబుద్ధిగలిగి సాక్షిభావమున స్థిరముగ నుండును. ఇచట 'మనసా' అని చెప్పుటవలన దేహముతో కర్మలను జేసినను కర్మఫలములను పరిత్యజించుటబట్టి మనస్సుచే కర్మపరిత్యాగము, కర్మసన్న్యాసము గావించినట్లే యగుచున్నది. దేహముతో కర్మలను వదలుట గొప్పకాదు. అది అసలు సంభవించదుకూడను. మనస్సుతో వదలుటయే గొప్ప. సమస్తకర్మలను మనస్సుచేతనే పరిత్యజించవలసినదిగా భగవాను డుద్బోధించుచున్నారు. మనస్సుతో వాని ఫలములను గోరక, వానియందు సక్తముగాక నుండుటయే మనస్సుతో చేయు కర్మసన్న్యాసము. 'సర్వకర్మాణి' అని చెప్పుటవలన, నిష్కామబుద్ధిగలిగియున్నచో, దేహముతో ఎన్ని కర్మల నాచరించినను మనస్సుతో ఆచరించనట్లే యగునని భావము. ఈ ప్రకారముగ ఇంద్రియనిగ్రహపరులై, మనస్సుచే సమస్తకార్యములయొక్క ఫలములను త్యజించువారు, శరీరముతో ఎన్ని కార్యములను జేసినను నవద్వారపురమగు ఈ దేహమున ఏ కార్యమునుచేయకయు, చేయింపకయు తటస్థముగ, సాక్షిభావమున నిశ్చింతగ ఆత్మయందు సుఖముగ వెలయగలరని యిట బోధింపబడినది.

దీనికి మఱియొక అర్థముకూడ చెప్పబడుచున్నది. 'ఇంద్రియనిగ్రహపరుడగు యోగి ఆత్మయందు నిలుకడకలవాడై మనస్సుతోసహా దృశ్యరూపములగు సమస్తకార్యములను త్యజించివైచి తానేమియు చేయకయు, చేయించకయు సాక్షిగనుండుచు ఈ దేహపట్టణమున సుఖముగ నుండుచున్నాడు.

ఇంకొక అర్థము - మనస్సుతో సమస్తకార్యములను (దృశ్యరూపమగు) దేహపట్టణమునకు వదలివైచి తాను నిశ్చింతగ ఆత్మయందు స్థితుడై యుండుచున్నాడు.

సుఖమును గోరువాడు రెండు సాధనములను తప్పక నాచరింపవలయునని ఈ శ్లోకముద్వారా తెలియుచున్నది. అవి యేవియనిన (1) ఇంద్రియనిగ్రహము, మనోజయము (2) సర్వకర్మఫలత్యాగము.

"నవద్వారములు" - కంటిద్వారములు 2 + చెవిద్వారములు 2 + ముక్కు ద్వారములు 2 + నోటిద్వారము 1 + మూత్రద్వారము 1 + మలద్వారము 1 = 9 (స్పర్శద్వారము శరీరమంతటను వ్యాపించియుండును. దానితో చేర్చిన 10 యగును) పూర్వకాలమున గొప్ప గొప్ప నగరములకు ద్వారములుండెడివి. ఆనగరములోపల రాజు నివసించుచుండును. ద్వారములు సురక్షితముగనున్నపుడే రాజు సుఖముగ నుండగలడు. అట్లే నవద్వారపురమగు దేహమున రాజగు జీవుడు ఇంద్రియనిగ్రహముగల్గి యున్నపుడు మాత్రమే సుఖముగ నుండగలడు. లేనిచో జీవున కెల్లపుడును అశాంతియే (శత్రువులాక్రమించు ద్వారములుగల పట్టణమునందలి రాజుకువలె).

ప్ర:- మనుజునకు సుఖమెట్లు చేకూరగలదు?

ఉ:- (1) ఇంద్రియములను స్వాధీనపఱచుకొని (2) సమస్తకర్మలను, లేక, వానిఫలములను మనస్సుచే త్యజించివైచినచో సుఖము కలుగగలదు.

ప్ర:- కర్మలను శరీరముచే త్యజించవలెనా ? మనస్సుచేతనా ?

ఉ:- శరీరముచేగాదు. మనస్సుచేతనే.

అ॥ కర్మ, కర్తృత్వము ప్రకృతి (మాయ) వలననే సంభవించుచున్నవని చెప్పుచున్నాడు –

14. న కర్తృత్వం న కర్మాణి లోకస్య సృజతి ప్రభుః
న కర్మఫలసంయోగం స్వభావస్తు ప్రవర్తతే.

టీక:– ప్రభుః = భగవంతుడు (ఆత్మ), లోకస్య = లోకమునకు (ప్రాణులకు), కర్తృత్వమ్ = కర్తృత్వమును, న సృజతి = కలుగజేయుటలేదు, కర్మాణి = కర్మములను, న = కలుగజేయుట లేదు, కర్మఫలసంయోగమ్ = కర్మఫలములతోటి సంబంధమును, న సృజతి = కలుగజేయుటలేదు, స్వభావః తు = (దేహాభిమానవాసనామూలమగు) ప్రకృతియే (జన్మాంతరసంస్కారమే), ప్రవర్తతే = ప్రవర్తించుచున్నది (అట్టి కర్తృత్వాదులను కలుగజేయుచున్నది).

తా:– భగవంతుడు (ఆత్మ) జీవులకు కర్తృత్వమునుగాని, కర్మములనుగాని, కర్మ ఫలములతోటి సంబంధముగాని కలుగజేయుటలేదు. మఱేమనిన, ప్రకృతియే (ప్రకృతి సంబంధమువలన గలిగిన జన్మాంతర సంస్కారమే) ఆ యా కర్తృత్వాదులను గలుగజేయుచున్నది.

వ్యాఖ్య:– సృష్టికర్తయగు పరమేశ్వరుడు జీవరాసులలో దేనికిని కర్తృత్వాదులను సృష్టించుటలేదు. ప్రకృతిజన్యమగు వారివారి జన్మాంతర సంస్కారము ననుసరించి జనులు ఆ యా కర్మలనుజేయుచు, కర్తృత్వముగలవారలై, ఆ యా కర్మలయొక్క ఫలముల ననుభవించుచున్నవారే యగుదురు. 'అవని జల్లిన దెద్దియో అదియె పండు (Who sows must reap)' అనునట్లు వారువారు దేనిని నాటుదురో, దానినే వారనుభవించుదురు. మామిడి విత్తనము నాటినచో తీపిఫల మనుభవించుదురు. కుంకుడువిత్తనము పెట్టినచో చేదుఫల మనుభవించుదురు. పాపసంస్కారము గలిగియున్నచో దుష్కార్యము లాచరించి దుఃఖ మనుభవింతురు. పుణ్యసంస్కారమున్నచో సత్కార్యము లాచరించి సుఖ మనుభవింతురు. కాబట్టి జనులు తమ పూర్వపు పాపస్వభావమును ఇప్పటి పురుషప్రయత్నజనిత పుణ్యస్వభావముచే పరాజితమొనర్చి సన్మార్గమున అగ్రేసరులు కావలసియున్నది. పాపస్వభావము అభ్యాసముచే నెట్లేర్పడినదో అట్లే పుణ్యస్వభావమున్ను అభ్యాసముచే నేర్పడగలదు. కాబట్టి 'నాదురదృష్టమిట్లున్నది' అని యెవరును దిగులుపడక, పురుషప్రయత్న బలమున పరమార్థపథమును జేబట్టి కృతార్థులు కావలసియున్నది. దీనినిబట్టి జీవుడు తన్నుద్ధరించుకొనుటకుగాని, పతనము నొందించుకొనుటకుగాని తానే సమర్థుడని తెలుచున్నది. ఇవ్విషయమున మఱియొకరి సంబంధమేమియునులేదు. కాబట్టి ఉన్నతినొందుటకు పెక్కు అవకాశములతో గూడిన ఈ మానవజన్మను ఆత్మోద్ధరణనిమిత్తము సద్వినియోగపఱచుకొనుట ప్రతిమానవునియొక్కయు కర్తవ్యము.

ప్ర:– జీవులయొక్క ఆ యా కర్మలలో భగవంతున కెంత సంబంధముకలదు ?

ఉ:– జీవుల కర్మలతో భగవంతుని కేమియు సంబంధము లేదు.

ప్ర:– మఱి దేనివలన జీవున కవి కలుగుచున్నవి ?

ఉ:– ప్రకృతివలన (తమ తమ జన్మాంతర సంస్కారములవలన).

అ॥ జీవుని పుణ్యపాపములతో భగవంతునకు సంబంధములేదను విషయమునే మరల తెలుపుచున్నాడు -

15. నాదత్తే కస్యచిత్పాపం న చైవ సుకృతం విభుః
అజ్ఞానేనావృతం జ్ఞానం తేన ముహ్యన్తి జన్తవః.

టీక:— విభుః = భగవంతుడు (ఆత్మ), కస్యచిత్ = ఎవనియొక్కయు, పాపమ్ = పాపమును, న ఆదత్తే = స్వీకరింపడు, సుకృతమ్ చ ఏవ = పుణ్యమునున్ను, న = స్వీకరింపడు, అజ్ఞానేన = అజ్ఞానముచేత, జ్ఞానమ్ = జ్ఞానము, ఆవృతమ్ = కప్పబడియున్నది, తేన = అందుచేత, జన్తవః = ప్రాణులు, ముహ్యన్తి = మోహమును జెందుచున్నారు.

తా:— పరమాత్మ యెవనియొక్కయు పాపమునుగాని, పుణ్యమునుగాని స్వీకరింపరు, అజ్ఞానముచేత జ్ఞానము కప్పబడియున్నది. అందుచేత జీవులు భ్రమనొందుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:— ఒకనియొక్క పుణ్యముతోగాని, పాపముతోగాని ఈశ్వరునకు సంబంధము లేదు. ఆ పుణ్య పాపములనుగాని, వాని ఫలములనుగాని వారు స్వీకరింపరు. వారు తటస్థులు, సాక్షి; సర్వభూతములందును సాక్షిగ వర్తించుచు వారు చేయు పుణ్యపాపములను కనిపెట్టుచుందురు. అయితే, జీవులు ఏ కారణముచే మోహమందు పడియున్నారను ప్రశ్నకు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ రెండవ పాదమున ఇట్లు సమాధాన మొసంగియున్నారు -

ప్రతిజీవియు సచ్చిదానందఘనమగు ఆత్మయేకాని దృశ్యవస్తువు కాదు. అవినాశియగు పరబ్రహ్మమేకాని నాశవంతమగు ఉపాధికాదు. కాని, ఆ సత్యము అనాది అజ్ఞానముచే మఱుగుపడి జీవునకు తెలియకున్నది. తన నిజరూపమగు ఆత్మ నతడు మఱచి తన్ను దేహాది అన్యరూపముగ భావించుచున్నాడు. తత్ఫలితముగ జననమరణరూపసంసారబంధమున తగుల్కొని దుఃఖము నొందుచున్నాడు. అయితే ఈ బంధము శాశ్వతముకాదు. (ఈ విషయము రాబోవు శ్లోకమువలన తెలియగలదు). ఏక్షణమందు జీవుడు ప్రయత్నపూర్వకముగ ఆత్మజ్ఞానమును సంపాదించునో, ఆక్షణముననే అజ్ఞానము పటాపంచలైపోయి నిజ ఆత్మస్వరూపము సాక్షాత్కరింపబడును. అదియే మోక్షము. కాబట్టి తన్ను కప్పియున్న అవిద్యను, అజ్ఞానమును తొలగించుటయే జీవుని పనికాని, క్రొత్తగ ఆత్మనుకాని, దైవమునుగాని పొందుటకాదు.

జీవులు వారివారి పుణ్యపాపములను వారే చేసికొని వాని ఫలితములను వారే యనుభవించుచున్నారు. ఇట భగవంతునకేమియు సంబంధములేదు. ఆయా పుణ్యపాపఫలములను వారేమియు స్వీకరించుటలేదు. కాబట్టి భగవద్భక్తిగలిగి తమను గప్పియున్న అజ్ఞానమును జ్ఞానసముపార్జనద్వారా స్వప్రయత్నముచేతనే పారద్రోలి జీవుడు ముక్తుడు కావలయును.

జీవు లేల దుఃఖపడుచున్నారో ఆ దుఃఖకారణ మీ శ్లోకమున తెలుపబడి, తద్దుఃఖ నివారణోపాయము రాబోవు శ్లోకమున దెలుపబడుచున్నది.

ప్ర:— జీవులు దుఃఖమునొందుటకు కారణమేమి ?

ఉ:— అజ్ఞానముచే వారి జ్ఞానము (చిన్మయ ఆత్మరూపము) కప్పబడియున్నది. అందుచే జీవులు దుఃఖమునొందుచున్నారు.

అ॥ జీవుల ఆ యజ్ఞాన మెటుల తొలగగలదో వివరించుచున్నాడు -

16. జ్ఞానేన తు తదజ్ఞానం యేషాం నాశితమాత్మనః
తేషామాదిత్యవజ్జ్ఞానం ప్రకాశయతి తత్పరమ్.

టీక:– ఆత్మనః = ఆత్మయొక్క, జ్ఞానేనతు = జ్ఞానముచేత, యేషామ్ = ఎవరియొక్క, తదజ్ఞానమ్ = ఆ యజ్ఞానము, నాశితమ్ = నాశనమొనర్పబడినదో, తేషామ్ = వారియొక్క, జ్ఞానమ్ = జ్ఞానము ఆదిత్యవత్ = సూర్యునివలె, తత్ పరమ్ = ఆ పరబ్రహ్మస్వరూపమును, ప్రకాశయతి = ప్రకాశింప జేయుచున్నది (స్వస్వరూపానుభవమును గలుగజేయుచున్నది).

తా:– ఆత్మజ్ఞానముచే ఎవరియొక్క అజ్ఞానము నశింపజేయబడినదో, అట్టి వారి జ్ఞానము సూర్యునివలె ఆ పరబ్రహ్మస్వరూపమును ప్రకాశింపజేయుచున్నది. (స్వస్వరూపానుభవమును గలుగజేయుచున్నది).

వ్యాఖ్య:– క్రిందటిశ్లోకమున జీవునిబాధించు 'రోగము' చెప్పబడినది. ఈ శ్లోకమున దానికి ఔషధము చెప్పబడుచున్నది. దుఃఖమే ఆ రోగము. జ్ఞానమే దానికి మందు. దుఃఖమునకు కారణము అజ్ఞానమని ఇదివఱకు చెప్పబడినది. దుఃఖము పోవలెననిన, అజ్ఞానము తొలగవలెను. అది యెట్లుతొలగును? జ్ఞానముచే తత్త్వవివేచనముచే మహావాక్యవిచారణచే. 'ఆత్మనః జ్ఞానేన' అని చెప్పుటవలన ఆత్మజ్ఞానమును ప్రయత్న పూర్వకముగ శ్రవణమనననిదిధ్యాసనములద్వారా యెవరుసంపాదించుకొందురో, అట్టి వారి అజ్ఞానము అట్టి జ్ఞానముచే పటాపంచలైపోవునని విదితమగుచున్నది.

"ఆదిత్యవత్" - దట్టమైన మేఘముచే సూర్యుడు కప్పబడియున్నపుడు లోకము అంధకారబంధురమైయుండును. కాని గొప్పఝంఝామారుతముచే ఆమేఘము తొలగి పోవునపుడు సూర్యుడు స్వతస్సిద్ధముగనే దేదీప్యమానముగ ప్రకాశించును. తత్ఫలితముగ అంధకారము నశించును. అట్లే ఆత్మవస్తువు సూర్యునివలె స్వతఃప్రకాశమానమై విరాజిల్లుచున్నది. అజ్ఞానమను మేఘము దానిని కప్పుటవలన ఆత్మ తెలియబడనందుచే జీవుడు అనాదికాలమునుండి దుఃఖముల బాల్పడుచున్నాడు. ఇప్పుడు చేయవలసినపని క్రొత్తగా ఆత్మను సృష్టించుటకాదు. దానిని ఆవరించియున్న అజ్ఞానమేఘమును ఆత్మ జ్ఞానరూప ప్రచండవాయువుచే తొలగించుటయే యగును. అత్తఱి ఆత్మరూప ఆదిత్యుడు సువ్యక్తమై చెన్నొందును. అదియే మోక్షస్థితి.

లేక, సూర్యుడు సర్వవస్తువులను ప్రకాశింపజేయునట్లు, జ్ఞానముచే అజ్ఞానము తొలగింపబడినవారి యందు ఆ జ్ఞానము పరమాత్మను ప్రకాశింపజేయుచున్నది. అనుభూతము గావింపజేయుచున్నది. జ్ఞానము పరమాత్మను ప్రకాశింపజేయుచున్నదని చెప్పినపుడు పరమాత్మ జడమని అర్థముకాదు. అది స్వయంప్రకాశమైనది. దానిని ప్రకాశింప జేయుటకు మఱియొక పదార్థ మవసరములేదు. 'తస్య భాసా సర్వమిదం విభాతి' అని చెప్పినట్లు దానివలననే అన్నియు ప్రకాశించుచున్నవి. కావున జ్ఞానరూపబుద్ధివృత్తి వలన అజ్ఞానవృత్తినశింప అధిష్ఠానమగు ఆత్మ జీవున కనుభూతమగుచున్నదనియే 'జ్ఞానము ఆత్మను ప్రకాశింపజేయుచున్నది' అనుదాని అర్థము. దీపముపై కుండ బోర్లించియున్నపుడు దీపప్రకాశము బయటకు కనిపించదు. ఇదియే అజ్ఞానస్థితి. కఱ్ఱచే కుండను బ్రద్దలుకొట్టినపుడు, దీపము దానంతట నదియే వ్యక్తమై

ప్రకాశించుచున్నది. కావున జ్ఞానరూపబుద్ధివృత్తివలన అజ్ఞానవృత్తినశింప అధిష్ఠానమగు ఆత్మ జీవున కనుభూతమగుచున్నదనియే 'జ్ఞానము ఆత్మను ప్రకాశింపజేయుచున్నది' అనుదాని అర్థము. ఇదియే జ్ఞానస్థితి. జ్ఞానమను దండముచే అజ్ఞానావరణమను ఘటమును తొలగించు, ఆత్మయను దీపము స్వతస్సిద్ధముగవెలుగుచు సువ్యక్తమగును. కాబట్టి జీవులు అనాది మోహమునుండి తప్పించుకొని దుఃఖరహితులు కావలెనినన, ఆత్మజ్ఞాన మత్యావశ్యకమని ఈ శ్లోకముద్వారా స్పష్టపడుచున్నది. అందుచే నిష్కామకర్మ, భక్తి, ధ్యాన, వైరాగ్యాది సాధనలచే నెట్లైనను దానిని సంపాదించుటకై యత్నింపవలయును. మోక్షమున కదియే దారి.

"యేషామ్" - అని చెప్పబడినందున ఏ జాతివారైనను, అట్టి జ్ఞానమును సముపార్జించినచో తరించిపోగలరని స్పష్టముచేయబడినది. ప్రతిజీవియొక్క హృదయమందు ఆత్మ దేదీప్యమానముగ ప్రకాశించుచున్నది (Each soul is potentially divine). అజ్ఞానమను ఆవరణముచే అది కప్పబడియున్నది. ఆ ఆవరణను ఎవరు ప్రయత్నపూర్వకముగ జ్ఞానముచే తొలగించుకొందురో వారికి స్వస్వరూపానుభవము (మోక్షము) కలుగును (వారు ఏకులస్థులైనను సరియే).

ప్రతిజీవియు ఒక సూర్యుడు. అంతియేకాదు. సూర్యులకున్ను సూర్యుడు. 'న తత్ర సూర్యోభాతి' అనునట్లు ఈ దృశ్యమానమగు సూర్యుడు ఆ ఆత్మసూర్యుని దగ్గర మొక్కపోవును. అయినను జనులు చీకటిలోబడి కొట్టుకొనుచున్నారు. ఇదియే జగన్మాయ. కాబట్టి సద్గురువులగు మహాత్ములవలన, సచ్ఛాస్త్రములవలన, సర్వేశ్వరుని యెడల భక్తివలన ఆ మాయను తొలగించివేయునట్టి ఆత్మజ్ఞానమను ఉపాయము నెఱింగి జనులు స్వస్వరూపసాక్షాత్కారమునొంది కృతార్థులుకావలయును.

"తత్పరమ్" - ఆ పరబ్రహ్మస్వరూపమును (తత్ = ఆ, పరమ్ = పరబ్రహ్మస్వరూపము (2) లేక, తత్ = ఆ అజ్ఞానముకంటె, పరమ్ = వేఱగు (పరమాత్మను).

ప్ర:- అజ్ఞాన మెట్లు నశించును ?

ఉ:- ఆత్మజ్ఞానముచే.

ప్ర:- అత్తఱి యేమి సంభవించును ?

ఉ:- చిద్రూపుడగు ఆత్మ (ఆత్మభాస్కరుడు) స్వయముగ ప్రకాశించును (అనుభూతమగును).

అ॥ అట్టి యాత్మజ్ఞాన మెట్లు లభించగలదో, ఆ పద్ధతిని తెలియజేయుచున్నాడు -

17 తద్బుద్ధయ స్తదాత్మాన స్తన్నిష్ఠా స్తత్పరాయణాః
గచ్ఛన్త్యపునరావృత్తిం జ్ఞాననిర్ధూతకల్మషాః.

టీక:- *తత్ బుద్ధయః* = ఆ పరమాత్మయందే బుద్ధిగలవారును, *తత్ ఆత్మానః* = ఆ పరమాత్మయందే మనస్సుగలవారును, *తత్ నిష్ఠాః* = ఆ పరమాత్మయందే నిష్ఠగలవారును, *తత్ పరాయణాః* = ఆ పరమాత్మయే పరమగతిగ (శరణముగ) గలవారును, *జ్ఞాన నిర్ధూతకల్మషాః (సన్తః)* = జ్ఞానముచే నెగురుగొట్టబడిన పాపముగలవారగుచు, *అపునరావృత్తిమ్* = పునర్జన్మరహితమైన స్థితిని (మోక్షమును), *గచ్ఛన్తి* = పొందుచున్నారు.

తా:— ఆ పరమాత్మయందే బుద్ధిగలవారును, ఆ పరమాత్మయందే మనస్సును నెలకొల్పినవారును, ఆ పరమాత్మయందే నిష్ఠగలవారును, ఆ పరమాత్మనే పరమగతిగ నెంచువారును జ్ఞానముచే నెగురుగొట్టబడిన పాపముగలవారై పునరావృత్తిరహితమగు (పునర్జన్మవర్జితమగు) శాశ్వత మోక్షపదవిని బొందుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:— ఈ శ్లోకమునందు భగవానుడు ఆత్మజ్ఞానసంప్రాప్తికి చక్కటి సాధన నుపదేశించుచున్నారు. మోక్షపదవి మాటలచే సిద్ధించునదికాదు. తీవ్రసాధన, సంతతాభ్యాసము గలిగియున్నవారికిమాత్రమే అది లభ్యమగును. క్రిందటి శ్లోకమున జ్ఞానముచే అజ్ఞానమేఘము నశించి ఆత్మభాస్కరుడు ప్రత్యక్షమగునని తెలుపబడినది. ఆ జ్ఞానమెట్లు లభించునను ప్రశ్నకిచట సమాధానమొసంగుచున్నారు.

ఏ కార్యమైనను ఏకాగ్రత, తదేకచింతన, తన్మయత్వములచే సులభముగ సాధింపబడును. అట్లే ఆత్మయను లక్ష్యమును సాధింపదలంచువారును, ఆ యాత్మయందే బుద్ధి గలవారై, దానియందే మనస్సునుజొప్పించి, దానియందే నిష్ఠగలిగి, దానినే ఆశ్రయించి, తదేకపరాయణులై వర్తించవలెనని యిట బోధింపబడినది. 'భ్రమర కీట న్యాయము' నందు కీటకము (పురుగు) భ్రమరము (తుమ్మెద)నే చింతన జేయుచు తదాకారస్థితి నొందుట లోకవిదితము. అట్లే మనస్సున్ను దేనినిగూర్చి తీవ్రముగ భావించునో, తన్మయమైపోవును. మహనీయులందఱున్ను ఇట్టితీవ్రసాధనచేసియే జ్ఞేయైకస్థితిని శీఘ్రముగ బడసినవారైరి. అట్లుకాక మనస్సులోని కొంతభాగమును దృశ్యసౌఖ్యములందును, మఱికొంతభాగమును దైవచింతనయందును వినియోగించినచో ఏకాగ్రత, తదేకనిష్ఠలేని కారణమున భగవత్సాక్షాత్కారము వెంటనే కలుగకుండును. కాబట్టి పరమాత్మ ప్రాప్తికై సాధకుడు తనచిత్తమును పూర్ణముగ ఆ యాత్మరూపలక్ష్యమందే సంలగ్నముచేసి, తనసర్వశక్తులను అచ్చోటనే కేంద్రీకరించవలెను.

"అపునరావృత్తిమ్" - పునరావృత్తియనగా మరల జన్మించుట. మరల సంసార బంధమున పడుట. అదిలేనిది అపునరావృత్తి. అనగా మరణరహిత శాశ్వతకైవల్య పదవి.

అట్టి మహత్తరపదవి యెవరికి లభించును ? కల్మషము నశించినవారికి, పాపము తొలగినవారికి, అజ్ఞానము, అవిద్య, ఉడిగినవారికి. ఆ కల్మష మెట్లు నశించును ? జ్ఞానముచే. కనుకనే 'జ్ఞాన నిర్ధూత కల్మషాః' అనిచెప్పబడెను. ఆత్మజ్ఞానముచే మాయాదోషము (కల్మషము) సమూలముగ నశింపగలదు. జీవునియందు పాపముగాని, మాలిన్యముగాని, ఉన్నంతవఱకు ఆత్మోదయము కలుగదు. కాబట్టి దానిని ముందు జ్ఞానముచే నెగురగొట్టివేయవలెను. అట్టి జ్ఞానమో, నిరంతర ఆత్మచింతనచే, ఆత్మనిష్ఠచే, ఆత్మపరాయణత్వముచే లభించగలదు.

కాబట్టి సోమఱితనమునకు స్వస్తిచెప్పి, గొప్ప పురుషప్రయత్నము నాశ్రయించి ఆత్మపదవిని కైవస మొనర్చుకొనవలెను. అశాశ్వతములైన ప్రాపంచిక వస్తువులను సంపాదించుటయందు సామాన్యజనులెంతయో ఏకాగ్రతను ప్రదర్శించి రాత్రింబవళ్ళు కృషి సలుపుచున్నారుగదా! అట్టిచో శాశ్వతమై, దుఃఖవర్జితమై, పునరావృత్తిరహితమైనట్టి మోక్షపదవికొఱకు, దైవముకొఱకు ఏకాగ్రతతో తీవ్రప్రయత్న మేలచేయరాదు? తన శక్తిని, యుక్తిని, బలమును, నిష్ఠను దృశ్యమునుండి దైవముపైకి మరలించిన చాలును. మోక్షము కరతలామలకమగును. కాబట్టి దైవమందు (ఆత్మయందు) అత్యంతప్రీతి, శ్రద్ధ గలిగి, తదేకనిష్ఠతో విచారణాదులను సలుపుచు ఆత్మజ్ఞానమును సంపాదించవలసినదిగా భగవాను డిచట నాదేశించుచున్నారు.

మోక్షము నొందుట కిదియే పద్ధతియని సెలవిచ్చుచున్నారు. కనుక ముముక్షువులు భగవదాదేశప్రకారము సంతతాభ్యాసముచే ఆత్మనిష్ఠను పెంపొందించుకొని జన్మరాహిత్యమగు కైవల్యపదవిని జేబట్టవలెను.

ఇచట 'తత్.' అనగా క్రిందటి శ్లోకమున 'తత్ పరమ్' అని వర్ణింపబడిన పరమాత్మ యని అర్థము.

గీతయందు ఆ పరమాత్మపదము - (1) అక్షయసుఖము (2) నిర్వాణబ్రహ్మము (3) ఉత్తమ సుఖము (4) పరమగతి (5) పరమధామము (6) అవ్యయపదము - మున్నగుపేర్లచే వర్ణింపబడినది.

ప్ర:— మోక్షముయొక్క స్వరూపమెట్టిది ?

ఉ:— పునరావృత్తిరహితమైనది - జన్మవర్జితమగు శాశ్వతానందపదవియే అది.

ప్ర:— అది యెవరికి లభించును ?

ఉ:— అజ్ఞానకల్మషము నశించినవారికి, పాపముడిగినవారికి మాత్రమే అది లభించును.

ప్ర:— పాప మెట్లు నశించును ?

ఉ:— ఆత్మజ్ఞానముచే పాప మెగురగొట్టివేయబడును.

ప్ర:— ఆత్మజ్ఞాన మెట్లు సంప్రాప్తించును ?

ఉ:— ఆత్మయందే బుద్ధినుంచి, ఆత్మనుగూర్చియే చింతనజేయుచు, ఆత్మయందే మనస్సును సంలగ్నపఱచి, ఆత్మయందే నిష్ఠగలిగి, ఆత్మపరాయణుడై యుండుటద్వారా అది లభించును.

అ|| అట్టి జ్ఞానులయొక్క సమదృష్టిని వర్ణించుచున్నాడు -

18. విద్యావినయసంపన్నే బ్రాహ్మణే గవి హస్తిని
శుని చైవ శ్వపాకే చ పణ్డితాః సమదర్శినః.

టీక:— విద్యావినయసంపన్నే = విద్య, వినయము గలిగియున్నట్టి, బ్రాహ్మణే = బ్రాహ్మణుని యందును, గవి = గోవునందును, హస్తిని = ఏనుగునందును, శునిచ ఏవ = కుక్కయందును, శ్వపాకే చ = కుక్కమాంసమువండి తిను చండాలునియందు, సమదర్శినః = సమదృష్టిగలవారు (వారిని సమముగా జూచువారు), పణ్డితాః = జ్ఞానులు (అని చెప్పబడుదురు).

తా:— విద్య, వినయము గలిగియున్న బ్రాహ్మణునియందును, గోవునందును, ఏనుగునందును, కుక్కయందును, కుక్కమాంసము వండుకొని తిను చండాలుని యందును సమదృష్టిగలవారే (వారిని సమముగ జూచువారే) జ్ఞానులు (ఆత్మానుభవముగలవారు) అని చెప్పబడుదురు.

వ్యాఖ్య:— జ్ఞాననిష్ఠులు సమస్తమును ఆత్మరూపముగనే సందర్శించుచుందురు. కావున అన్ని ప్రాణులయందును వారు ఆత్మనే దర్శించుచు సమభావముగలిగి, ప్రేమను, దయను వర్షించుచుందురు. జ్ఞానులయొక్క 'సర్వభూతములయందలి సమదృష్టిని', తెలుపుటకొఱకై ఇచట మానవులలోను,

తిర్యగ్జంతువులలోను కొన్ని ప్రాణులు మచ్చునకు గైకొనబడినవి. మానవులలో ఉత్తమతరగతికి ప్రాతినిధ్యము వహించుటకై విద్యావినయసంపన్నుడగు బ్రాహ్మణుడు ఎన్నుకొనబడెను. అట్లే నీచశ్రేణినుండి కుక్కమాంసముతిను చండాలుడు ఏరుకొనబడెను. వీరిరువురును మానవసంఘముయొక్క ఊర్ధ్వాధఃపరాకాష్ఠలను సూచించుటవలన, వీరిని నిరూపించుట ద్వారా సంఘమంతయు నిరూపింపబడినట్లాయెను. అట్లే జంతువులందు గోవు ఉత్తమతరగతిని, ఏనుగు మధ్యమతరగతిని, కుక్క అధమతరగతిని సూచించును. కావున ఆ మూడిటిని తెలుపుటచే తిర్యగ్జాతియంతయు తెలిపినట్లైనది. వీరందఱిని సమముగ వీక్షించువాడే జ్ఞాని, పండితుడు. సామాన్యముగ పండితుడనగా పాండిత్యప్రకర్ష, సాహిత్యకౌశలము గలవాడని జనులు తలంచుదురు. కాని భగవాను డిచట సమదృష్టి గలవాడే పండితుడని వచించిరి. ఇట్టి సమదృష్టి గలవారు చదువురానివారైనను మహాపండితులే యగుదురు. అదిలేనివారు ఎంతటి మహాపాండిత్యము గలిగియున్నను, పరమార్థదృష్టియందు అజ్ఞానులే యగుదురు.

జనులలో కొందఱికి దేహదృష్టి, కొందఱికి మనోదృష్టి, కొందఱికి ఆత్మదృష్టి యుండును. దేహదృష్టిగలవారు అధములు. ఒకప్రాణిని చూచినపుడు ఆ ప్రాణి యొక్క దేహసౌందర్యమును, పరిమాణమును మాత్రము వారు చూచుచుందురు. మనోదృష్టిగలవారు మధ్యములు. వీరు ప్రాణియొక్క మనోభావములను, విద్యను కవిత్వమును చూచుచుందురు. ఇక ఆత్మదృష్టిగలవారు ఉత్తములు. వీరు ఏ ప్రాణిని జూచినను లోని ఆత్మనే వీక్షించుచుందురు. దేహములు, మనస్సులు వేఱువేఱుగానున్నను, పరిణామము నొందుచున్నను సర్వజీవులకును ఆత్మయొకటియే. కావున అట్టివారు సమస్తప్రాణికోట్లయందును సమభావముగలిగి యుందురు. జనులలో పెక్కురు పైన తెలిపిన మధ్యమ, అధమ తరగతులకు జెందినవారే అయియున్నారు. ఉత్తమ తరగతికి జెందిన జ్ఞానులు చాల అరుదు. అట్టివారినిగూర్చియే ఈ శ్లోకమున నిపుడు ప్రస్తావించబడినది.

ప్రేమయను దైవగుణమును మానవులవఱకే పరిమితముచేయక, జంతుజాలముపైనగూడ దానిని విస్తరింపజేయవలెనని ఈ శ్లోకము తెలుపుచున్నది. ఇంతియేకాదు. సమస్త చరాచరప్రాణికోట్లపైనను విస్తరింపజేయుటయే ఆదర్శమానవునియొక్క చిహ్నము. కనుకనే యిచట జంతుజాలములోని కొన్ని పేర్లున్ను చేర్చబడినవి. గోవుపై, ఏనుగుపై, కుక్కపై, క్రిమిపై, కీటకముపై ప్రేమ, దయ కలుగవలెను. ఇదియే విశాలభావము. ఇదియే ఆత్మదృష్టి. ఇట్టి విశాలభావమునే గీత ప్రోత్సహించుచున్నది. కాబట్టి ముముక్షువగువాడు భగవానుడు తెలిపిన యిట్టి విశాల ఆత్మదృష్టినే అలవఱచుకొనవలెను. ఏ ప్రాణినైన చూచినపుడు వెంటనే లోని ఆత్మ గోచరింపవలెను. అపుడే సర్వప్రాణికోట్లయెడల పరిపూర్ణమగు దయ ఉదయించును. సర్వమానవసౌభ్రాతృత్వము (Fraternity) మంచిదేకాని అదిచాలదు. ఇంకను ఒకమెట్టుపైకిపోయి సర్వాత్మదృష్టిని అలవఱచుకొనవలెను. అనగా ఎల్లప్రాణులందును తనయొక్క ఆత్మనే వీక్షించుటను అభ్యసించవలెను. ఇట్టి విశ్వప్రేమయే ఈ శ్లోకమున తెలుపబడినది. ఒక శరీరమున కన్ను, ముక్కు, చెవి మున్నగు వేఱ్వేఱు అవయవములున్నను అన్నిటియందును మనుజునకు సమానమగు ప్రేమ, ఆసక్తి యెట్లుకలదో, అందేయొక్కదానికైన బాధగలిగినచో తనకే బాధగలిగినట్లేలాగున భావించి ఆ బాధను నివారింపయత్నించునో అట్లే విశ్వమంతయు ఒకే ఆత్మయొక్క శరీరమని భావించి సర్వజీవులయెడల సమభావముగలిగి వర్తించవలెననియు, అట్టివాడే జ్ఞానియనియు నిచట పేర్కొనబడినది.

ఒకడు జ్ఞాని అగునా కాదా, పండితుడగునా కాదా యని పరీక్షించుట కీ సమదృష్టియే ఒక గుఱుతు.

'ఆత్మసర్వవ్యాపి' అను సిద్ధాంతమును చెప్పువారు సర్వభూతదయ సమత్వము గలిగియుండనిచో వారిది 'వాచావేదాంతమే' యగును. కావున సమదర్శిత్వము నభ్యసించి, అనుష్ఠానవేదాంతులై వఱగవలెను. ఈ శ్లోకమున ఆచరణ వేదాంతము (Practical Vedanta) చక్కగ ప్రస్ఫుటిత మొనర్చుబడినది.

ప్ర:- పండితుడనగా (జ్ఞానియనగా) నెట్టివాడు ?

ఉ:- (1) విద్య వినయముగల బ్రాహ్మణునియందు (2) ఆవుయందు (3) ఏనుగునందు (4) కుక్కయందు (5) కుక్కమాంసముతిను చండాలునియందు - సమభావముగలవాడే పండితుడు, జ్ఞాని.

అ॥ అట్టి సమత్వస్థితియొక్క మహిమను వచించుచున్నాడు -

19. ఇహైవ తైర్జితః సర్గో యేషాం సామ్యే స్థితం మనః
నిర్దోషం హి సమం బ్రహ్మ తస్మాద్బ్రహ్మణి తే స్థితాః.

టీక:- యేషామ్ = ఎవరియొక్క, మనః = మనస్సు, సామ్యే = సమభావమందు (నిశ్చల సమస్థితియందు, లేక సర్వభూతములయందును ఆత్మను సమముగజూచుటలో), స్థితమ్ = స్థిరముగనున్నదో, తైః = వారిచేత, ఇహ ఏవ = ఇచటనే (ఈ శరీరముతో నున్నపుడే), సర్గః = జననమరణరూపసంసారము, జితః = జయింపబడినది, హి = ఎందువలననగా, బ్రహ్మ = బ్రహ్మము (ఆత్మ), నిర్దోషమ్ = దోషరహితమైనది, సమమ్ = సమమైనది, తస్మాత్ = కాబట్టి, తే = వారు, బ్రహ్మణి = బ్రహ్మమునందు, స్థితాః = ఉన్నవారగుదురు.

తా:- ఎవరియొక్క మనస్సు సమభావమందు (నిశ్చల సమస్థితియందు, లేక సర్వప్రాణులందును ఆత్మను సమముగజూచుటలో) స్థిరముగనున్నదో, అట్టివా రీజన్మమునందే జననమరణరూప సంసారమును జయించినవారగుదురు. ఏలయనిన, బ్రహ్మము దోషరహితమైనది, సమమైనది, కావున (సమత్వమందు స్థితిగల) వారు బ్రహ్మమునందున్న వారే యగుదురు.

వ్యాఖ్య:- జననమరణరూపసంసారమును దాటుటకు, బంధమునుండి విడివడుటకు ఉపాయ మిచట వచింపబడుచున్నది. బంధమునకుగాని, మోక్షమునకుగాని మనస్సే కారణము. మనస్సు చపలముగానున్నచో బంధము, నిశ్చలముగానున్నచో మోక్షము. మనస్సు మలినముగానున్నచో బంధము, నిర్మలముగానున్నచో మోక్షము. కనుకనే భగవానుడు ఎవరిమనస్సు సమముగను (in the state of equilibrium) - సర్వభూతములందును సమదృష్టిగలిగియుండునో అట్టివారు సంసృతిని జయించినట్లేయని వచించుచున్నారు. ఏలయనగా పరబ్రహ్మము దోషరహితమైనది; సమమైనది. (నిర్దోషం హి సమమ్). ఎవరిమనస్సు ఆ ప్రకారముగ దోషరహితమై, సమమైయలరునో, వారు తప్పక ఆ బ్రహ్మమందే కాపురమున్న వారగుదురు (బ్రహ్మణితే స్థితాః). అనగా మోక్షభాగులగుదురు. సజాతీయ వస్తువునందు సజాతీయ వస్తువే కలియునుగాని విజాతీయవస్తువుకాదు. నీటిలో నీరే కలియునుగాని నూనె కలియదు. నూనెలో నూనె కలియునుగాని నీరు కలువదు. అట్లే బ్రహ్మముతో నేకము కావలెననిన, లేక బ్రహ్మములో లయించవలెననిన, ఆ బ్రహ్మముయొక్క లక్షణములుగల వస్తువే కావలయును. ఆ బ్రహ్మముయొక్క లక్షణములు రెండు ఇచట వచింపబడినవి. అవియే (1) దోషరాహిత్యము (2) సమత్వము. కాబట్టి మనస్సున్ను ఆ రెండు

సల్లక్షణములను ప్రయత్నపూర్వకముగ స్వీకరించినచో, అత్తఱి అది బ్రహ్మమందు లయించుటకు అర్హమైయుండును. ఈ పరమసత్యమునే భగవాను డీ శ్లోకమున విశదీకరించియున్నారు.

సత్త్వపురుషయోః శుద్ధిసామ్యే కైవల్యమ్.

అని పంతజలిమహర్షి వచించియున్నారు. అనగా శుద్ధతయందు, నిర్విషయత్వమందు సమత్వమందు మనస్సు, బ్రహ్మముతోటి సమానస్థాయి నెపుడందుకొనునో అదియే మోక్షస్థితియని యర్థము. మనస్సెపుడు నిర్మలమై, క్రమముగ ఆత్మవలె (బ్రహ్మమువలె) అత్యంత శుద్ధత్వము, అత్యంత నిర్దోషిత్వము, అత్యంత సమత్వము నొందునో అపుడే మనుజుడు కైవల్యమును బడయునని భావము. మోక్షప్రాప్తికి అదియే సుముహూర్తము.

న మోక్షో నభసః పృష్ఠే పాతాలే న చ భూతలే
మోక్షో హి చేతో విమలం సమ్యగ్జ్ఞానవిబోధితమ్ (వసిష్ఠగీత)

అని వసిష్ఠమహర్షియు నుడివియున్నారు. అనగా 'మోక్షమనునది ఆకాశములోగాని పాతాళమందుగాని, భూతలమునగానిలేదు', సమ్యక్ - జ్ఞానమువలన గలుగు నిర్మల చిత్తమే మోక్షము. అని యర్థము. కాబట్టి ప్రతివారును వారివారి మనస్సును ప్రయత్న పూర్వకముగ నిర్మలమొనర్చి, నిశ్చలస్థితి యందుండునట్లుచేసి, సమభావము (సర్వత్ర సమదృష్టి) గలిగియున్నచో ఈ క్షణమందే మోక్షమునొందవచ్చును. సంసారమును జయించవచ్చును.

"ఇహైవ" - అని చెప్పుటవలన పైగుణములుకలవారు ఇచ్చోటనే, ఈ జన్మయందే తరించిపోగలరని స్పష్టముచేయబడెను. కావున ఇపుడు సాధనచేసినచో ఎపుడో, ఏ జన్మమందో ముక్తిలభించునవి యెవరును దిగులుపడనక్కరలేదు. ఫలిత మిపుడే చేతికి చిక్కును. మోక్షమునకు కాలనియమముగాని, దేశనియమముగాని లేదు. ఏ సమయమున ఏ చోటునందు మనస్సు నిర్మల, నిశ్చల, సమస్థితినిబొందునో ఆ సమయముననే మనుజుడు ముక్తుడగునని యిచట వచింపబడినది.

"సామ్యేస్థితమ్" - అనుదానికి అర్థము చిత్తము ఒడుదుడుకులు లేక సమముగ నిశ్చలముగనుండుటయు, సర్వభూతములందును సమముగ వ్యాపించియున్నట్టి ఆత్మను వీక్షించుటయునగును. ప్రాణులను జూచునపుడు దేహదృష్టిగాని, మనోదృష్టిగాని లేక ఆత్మదృష్టియే కలవాడు సర్వభూతములను సమముగ వీక్షింపగల్గును. అట్టి సమదృష్టి గలిగి, చిత్తమందు ఎట్టి పరిస్థితియందైనను కల్లోలము, విక్షేపములేక నిశ్చలత్వమును కాపాడుకొనుచుండవలెను.

ఈ ప్రకారముగ మోక్షము నొందుటకు, సంసారబంధమును విచ్ఛిన్న మొనర్చుటకు, మాయను జయించుటకు భగవానుడు జీవులకు చక్కటి రాజబాటనుజూపిరి. మఱియు ఈ శరీరమున్నపుడే అట్టికైవల్యస్థితిని బడయవచ్చునను 'హామీ' గూడ నిచ్చిరి. 'యేషాం' అని చెప్పినందువలన ప్రతివారును అట్టిదశను బొందవచ్చునను ధైర్యమునుగూడ గలుగజేసిరి.

ప్ర:– ఈ సంసారము నెవరు జయించుదురు ?

ఉ:– ఎవరి మనస్సు దోషరహితమై, సమభావము గలిగియుండునో వారు జయించగలరు.

ప్ర:– భవదుఃఖమును దాటుట కుపాయము లెవ్వి ?

ఉ:— (1) మనస్సునందు ఏవిధమైన పాపము, దోషము లేకుండుట (2) నిశ్చలస్థితిగలిగి, సర్వభూతములందు సమదృష్టి (ఆత్మదృష్టి) గలిగియుండుట.

ప్ర:— బ్రహ్మ మెట్టిది ?

ఉ:— (1) దోషరహితమైనది (2) సమమైనది.

ప్ర:— జీవులు మోక్షము నెపుడు పొందుదురు ?

ఉ:— ఏ క్షణమున మనస్సును నిర్మలము చేసికొందురో, మనస్సునందు సమస్థితిని కాపాడుకొని సమదృష్టిని గలిగియుందురో, ఆ క్షణముననే మోక్షమును బొందుదురు.

అ॥ బ్రహ్మజ్ఞానియొక్క మఱికొన్ని లక్షణములను జెప్పుచున్నాడు -

20. న ప్రహృష్యేత్ప్రియం ప్రాప్య నోద్విజేత్ప్రాప్య చాప్రియమ్
స్థిరబుద్ధిరసమ్మూఢో బ్రహ్మవిద్బ్రహ్మణి స్థితః.

టీక:— స్థిరబుద్ధిః = నిశ్చలమగు బుద్ధిగలవాడును, అసమ్మూఢః = మోహరహితుడును, బ్రహ్మణి = బ్రహ్మమందు, స్థితః = నిలుకడకలవాడునగు, బ్రహ్మవిత్ = బ్రహ్మజ్ఞాని, ప్రియమ్ = ఇష్టమైనదానిని, ప్రాప్య = పొంది, న ప్రహృష్యేత్ = సంతోషింపడు, అప్రియమ్ చ = అనిష్టమైనదానిని, ప్రాప్య = పొంది, న ఉద్విజేత్ = దుఃఖము నొందడు.

తా:— స్థిరమగు బుద్ధిగలవాడును, మోహరహితుడును, బ్రహ్మమందు నిలుకడ కలవాడునగు బ్రహ్మజ్ఞాని ఇష్టమైనదానిని పొందినపుడు సంతోషమునుగాని, అనిష్టమైనదానిని పొందినపుడు దుఃఖమునుగాని పొందకుండును.

వ్యాఖ్య:— బ్రహ్మసాక్షాత్కారమునొందినవారికి గుఱుతు ఏమియో ఇచట వచింపబడినది. అజ్ఞానికి, జ్ఞానికి గల భేదము వారి ఆచరణయందే వ్యక్తమగును. గ్రుడ్డివానికి, నేత్రములుకలవానికి గలభేదము వారి నడకయందే తెలిసిపోవును. బ్రహ్మజ్ఞాని ఎటువంటి విపత్కర పరస్థితులందుగాని, అప్రియసందర్భములందు గాని వ్యసనమును బొందకుండును. అట్లే ఎటువంటి సౌఖ్యప్రదములగు పరిస్థితులందను ఉప్పొంగడు. రెండిటియందును అతని చిత్తము ఒడుదుడుకులులేక సమభావముతో నుండును.

ఏలయనిన, బ్రహ్మము నెఱింగినవారికి ఈ ప్రపంచము స్వప్నతుల్యముగ మిథ్యగ గోచరించును. అట్టి మిథ్యాప్రపంచమున ప్రియవస్తులాభముచే సంతోషముగాని, అప్రియ వస్తులాభముచే దుఃఖముగాని వారికేల యుండగలదు? ప్రపంచము సత్యమను భావము కలవారికే ఆ సుఖదుఃఖాదిభావము లుండును.

"స్థిరబుద్ధిరసమ్మూఢో" - బ్రహ్మజ్ఞునిబుద్ధి విక్షేపరహితమై మేరువువలె స్థిరముగ నుండును. అజ్ఞానిబుద్ధి కామాదులతో గూడి చంచలముగ వర్తించును. ప్రకాశమున నున్నవాడు అంధకారమున పడనట్లు, బ్రహ్మజ్ఞునకు మోహముగాని సంశయముగాని ఎన్నటికి గలుగకుండును. కనుకనే యాతడు అసమ్మూఢుడని (మోహరహితుడని) చెప్పబడినది. 'ఇవి యెండమావులు' అని తెలిసినవారు వానికొఱకై పరువెత్తరు. మోహమునొందరు. తెలియనివారుమాత్రమే పరుగిడి దుఃఖమొందుదురు.

దీనినిబట్టి పైనదెల్పిన మూడుసల్లక్షణములను (సమభావము, స్థిరబుద్ధి, మోహరాహిత్యము) చక్కగా అభ్యసించుచు వచ్చినవానికి కాలక్రమముగ బ్రహ్మమందు నిలుకడ సంభవించగలదని స్పష్టమగుచున్నది.

ప్ర:– బ్రహ్మవేత్తయగు మహనీయుని లక్షణము లెవ్వి ?

ఉ:– (1) ప్రియవస్తువు లభించునపుడు ఉప్పొంగుటగాని, అప్రియవస్తువు లభించునపుడు క్రుంగిపోవుటగాని లేకుండుట (2) స్థిరబుద్ధి గలిగియుండుట (3) మోహములేకుండుట.

అ॥ అట్టి బ్రహ్మస్థితియందు (ఆత్మయందు) నిలుకడకలుగుటకు ఉపాయమును వచించుచున్నాడు –

21. బాహ్యస్పర్శేష్వసక్తాత్మా విన్దత్యాత్మని యత్సుఖమ్
స బ్రహ్మయోగయుక్తాత్మా సుఖమక్షయమశ్నుతే.

టీక:– బాహ్యస్పర్శేషు = బాహ్యమునందలి శబ్దాదివిషయములందు, అసక్తాత్మా = ఆసక్తి లేని మనస్సు గలవాడు, ఆత్మని = ఆత్మయందు, యత్ సుఖమ్ = ఏ సుఖముకలదో, (తత్ సుఖమ్) విన్దతి = అట్టి సుఖమును బొందుచున్నాడు, సః = అతడు, బ్రహ్మయోగయుక్తాత్మా = బ్రహ్మనిష్ఠయను సమాధితో గూడుకొనినవాడై, అక్షయమ్ = నాశరహితమైన, సుఖమ్ = సుఖమును, అశ్నుతే = పొందుచున్నాడు.

తా:– బాహ్యమునగల శబ్దాది విషయములం దాసక్తి లేనివాడు ఆత్మయం దెట్టి (నిరతిశయ) సుఖముకలదో అట్టి సుఖమునే పొందుచున్నాడు. అతడు బ్రహ్మనిష్ఠయను సమాధితో గూడుకొనినవాడై (బ్రహ్మానుసంధానపరుడై) అక్షయమగు సుఖమును బడయుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:– ఆత్మయందు నిలుకడకలుగవలెనన్న శబ్దాదివిషయములనుండి మనస్సు మరలవలెను. బాహ్యవిషయములం దాసక్తిలేని మనస్సు అంతర్ముఖమై ఆత్మయందు స్థిరత్వమునుబొంది అక్షయసుఖమును బొందుచున్నదని యిట వచింపబడినది..

అక్షయసుఖము బయట ఎచటను లేదు. అది ఆత్మయందే కలదు. ప్రపంచమున విషయాదులందుగల సుఖము క్షయమైనది. అశాశ్వతమైనది. దుఃఖమిశ్రితమైనది. రాకడ పోకడ గలిగియున్నది (ఆగమాపాయినః). అది ప్రతిబింబ సుఖము. బింబభూతమగు సుఖము ఒక్క ఆత్మయందే కలదు. సుఖముయొక్క ప్రధానకేంద్రము (Head-Quarters) అంతరముననే కలదు గాని బాహ్యమునకాదు. ఆత్మసుఖమే వస్తువులందు ప్రతిబింబించి విషయసుఖముగ వ్యక్తమగుచున్నది. ఈ సత్యమును తెలిసికొనజాలక అవివేకులగు జనులు సుఖము బయటనున్నదని తలంచి ఎముకను కొఱుకు కుక్క తన నోటినుండి జారిన రక్తమునే ఆస్వాదించుచు అది ఎముకనుండి వచ్చినదని భ్రమించు చందమున ఆ శబ్దస్పర్శాదివిషయములకొఱకే పరుగిడుచు, ఎండమావులనువలె వానిని వెన్నంటుచు జీవితమును వ్యర్థము చేసికొనుచున్నారు. ప్రతిబింబరూప క్షణికసుఖమును శాశ్వత సుఖమని తలంచి గొప్ప ప్రమాదములో పడిపోవుచున్నారు.

కాని విజ్ఞుడగువాడు బాహ్యవిషయములం దాసక్తి లేనివాడై అభ్యంతర ఆత్మ సుఖముకొఱకే అన్వేషించుచు, దానిని బడసి కృతార్థుడగుచున్నాడు. విషయములపై విరక్తిజనింపనిచో మనస్సు అటనుండి

మరలి అంతర్ముఖము కానేరదు. ధ్యానము సరిగా జరుగదు. కాబట్టి అంతరాత్మసుఖానుభవమునకు ముందుగా బాహ్యవస్తువ్యామోహము నశించి, దృశ్యపదార్థముల యెడల విరక్తి జనింపవలెను. కనుకనే భగవాను డిచట 'బాహ్యస్పర్శేష్వసక్తాత్మా' అను షరతు ముందుగా విధించుటకు కారణమైనది. ఆత్మసుఖము ననుభవించవలెననిన, ముందు కొద్దిగా "పన్ను" (Tax) చెల్లించవలెను. అదియే విషయసుఖత్యాగము. అధికసుఖముకొఱకై అల్పసుఖమును మనుజుడు త్యజించ వలసివచ్చును. 'త్యాగేనైకే అమృతత్వమానశుః' అను శ్రుతివాక్య మీ సత్యమునే బోధించుచున్నది. కాబట్టి ఇంద్రియములను విషయములపైకి పోనీయక నిగ్రహించి 'దుఃఖదోషానుదర్శనమ్' అని భగవానుడు తెలిపినట్లు విషయములందలి నశ్వరత్వాది దోషములను మాటిమాటికి చింతనజేయుచు విరక్తిని అభ్యసించవలయును. అపుడే ఆత్మధ్యానము నిరాటంకముగ కొనసాగుచు అక్షయ సుఖానుభవము సంభవించును.

ప్రపంచమున సర్వజీవులును తమకు నిరతిశయ సుఖము కావలెననియే కోరుచుందురు. కాని ఆసుఖ మెట్లులభించునో తెలియక నానాబాధలు పడుచున్నారు. భగవానుడు కరుణతో నిచట అక్షయప్రాప్తికి మార్గమును జూపిరి. అదియే విషయవిరక్తి. అద్దానినవలంబించి నిరతిశయానందమును బడసి జన్మను ధన్యముగావించుకొనవలెను.

ఈ శ్లోకముద్వారా ఈ క్రిందియంశములు వెల్లడియగుచున్నవి –

(1) సుఖము బాహ్యమునలేదు; అంతరమున (ఆత్మయందే) కలదు.

(2) బాహ్యసుఖము క్షయశీలమైనది (నశ్వరము); దుఃఖమిశ్రితమైనది.

(3) శబ్దాదివిషయములు ఆత్మసుఖమునకు అడ్డుగానున్నవి. కావున వాని యెడల ఆసక్తినుంచరాదు. వానివెంట పరుగిడువాడు ఆత్మసుఖము ననుభవింపలేడు.

ప్ర:–　ఆత్మసుఖ మెట్టిది ?

ఉ:–　అక్షయమైనది (నాశరహితమైనది).

ప్ర:–　అది యెట్లు లభించును ?

ఉ:–　శబ్దాది విషయములం దాసక్తి వదలి ఆత్మయందు నిష్ఠగలిగియుండుటచే (బ్రహ్మయోగముచే) లభించును.

అ॥　విషయభోగములు దుఃఖకరములు, బంధజనకములు కావున వానినాశ్రయించరాదని బోధించుచున్నాడు –

22. యే హి సంస్పర్శజా భోగా దుఃఖయోనయ ఏవ తే
ఆద్యన్తవన్తః కౌన్తేయ న తేషు రమతే బుధః.

టీక:– కౌన్తేయ = ఓ అర్జునా!, సంస్పర్శజాః = (ఇంద్రియ) విషయసంయోగము వలన గలుగు, *భోగాః* = భోగములు, *యే (సన్తి)* = ఏవి (కలవో), *తే* = అవి, *దుఃఖయోనయః ఏవ హి* = దుఃఖకారణములే

యగుచున్నవి, (మఱియు) ఆద్యన్తవన్తః = మొదలు, తుది కలవి (స్వల్పకాలముండునవి), (తతః = కాబట్టి), బుధః = వివేకవంతుడు, తేషు = వానియందు, న రమతే = క్రీడింపడు (ప్రీతినొందడు).

తా:– అర్జునా! (ఇంద్రియ) విషయసంయోగమువలన గలుగు భోగములు దుఃఖ హేతువులును, అల్పకాలముండునవియు నయియున్నవి. కావున విజ్ఞుడగువాడు వాని యందు క్రీడింపడు (ఆసక్తిగొనడు).

వ్యాఖ్య:– విషయవిరక్తి కలిగియుండవలెనని క్రిందటి శ్లోకమున బోధింపబడినది. అది యెందులకు కలిగియుండవలెనను ప్రశ్నకిచట సమాధానము చెప్పబడుచున్నది. విషయేంద్రియసంయోగమువలన కలుగు సుఖము వాస్తవసుఖముకాదు. పైకి ఒకింత సుఖముగతోచి లోన అపారదుఃఖము గలిగియుండును. కనుకనే దానిని 'దుఃఖయోని' అని భగవానుడు వర్ణించిరి.

'సౌఖ్యంతు బిన్దుమాత్రేణ దుఃఖం పర్వతమేవ చ' మొదట రవ్వంతసుఖము తోచినను వెనువెంటనే పర్వతమంత దుఃఖము వచ్చి మీదపడును. అనియు విషయసౌఖ్యములనుగూర్చి పెద్దలు వర్ణించిరి. అవి క్షణికములు. అపాతరమణీయములు. ఆద్యంతములతో గూడియున్నవి. కాబట్టి విజ్ఞులెవ్వరును వానియందు రమింపరని యిట చెప్పబడినది.

"దుఖయోనయః" – విషయసుఖము తనగర్భమందు దుఃఖమనుదానినిగల్గి యుండుట వలన విషయముల ననుభవింపదలంచువాడు తత్సుఖములోగల దుఃఖమును గూడ అనుభవింపవలసియే యుండును. ఇదియంతయు తెలిసికొనియే వివేకవంతుడగువాడు వానిజోలికి పోకుండును. వానియెడల విరక్తి గలిగియుండును. శరీరముపై ఎక్స్‌కిరణములను ('X' Rays) ప్రసరింపజేసినచో లోనగల ఎముకలు మొదలయినవి కన్పించులాగున, విజ్ఞుడు దృశ్యసుఖమును చూడగనే వివేకమను కిరణజాలమును దానిపై ప్రసరింపజేసి దాని లోనగల దుఃఖమును వీక్షించి అద్దానియెడల ఉపేక్షాభావము గలిగియుండును. 'నతేషు రమతే బుధః' అనుదానిభావ మిదియే. అజ్ఞానియో, పైపై తళుకుబెళుకులను సుఖాభాసమునుచూచి మురిసిపోయి ఆ విషయసుఖముల ననుభవించి గోతిలో పడుచున్నాడు. గాలమున తగుల్కొనుచేపవలె వినాశమును బొందుచున్నాడు. ఎట్లనిన, చేపమాంసపుముక్కనుజూచి ఆనందపడి దానిని సమీపించి భక్షించును. కాని దానిలోన నిగూఢముగనున్న గాలమును అది చూచుటలేదు. తత్ఫలితముగ మృత్యుముఖమున బడుచున్నది. 'దుఃఖయోనయః' అను పదముయొక్క ఆంతర్యమిదియే.

ఈశ్లోకముద్వారా దృశ్యసౌఖ్యములందుగల రెండు గొప్పదోషములు వెల్లడియగుచున్నవి - (1) పైకి సుఖముగా గన్పించినను లోన దుఃఖము గలిగియుండుట (2) ఆద్యంతములుగలవియై యుండుటవలన క్షణికములైవర్తించుట. అనగా దుఃఖజనకత్వము, క్షణికత్వమను రెండు ప్రబలదోషములు విషయభోగము లందు కలవు. ఆత్మసుఖమో అట్లుకాదు. దానియందు దుఃఖము లవలేశమైనను ఎచటను నుండదు. తైలధారవలె అవిచ్ఛిన్నమైనట్టి సుఖమది. మఱియు శాశ్వతమైనది. విషయసుఖమును చిన్నదీపమునకు పోల్చినచో ఆత్మసుఖమును అస్తమయములేని సూర్యునకు పోల్చవచ్చును. దీప మెపుడైన ఆరిపోవును. కాని ఆత్మభాస్కరు డెన్నడును ఉపశమింపడు. ఇంద్రియసుఖములు చిన్నదొరువులవంటివి. క్షణకాలములో ఎండిపోవును. ఆత్మానందము సముద్రమువంటిది. అది యేకాలమందును తరగదు. ఈ భేదము తెలిసియే మహనీయులగువారు విషయభోగములందు విరక్తిగలిగి ఆత్మానందమునే ఆశ్రయించుచుందురు. 'బుధః' – తెలివిగలవాడు, దృశ్యసౌఖ్యములందు రమింపడని చెప్పుటచే వానియందు రమించువాడు

వట్టితెలివితక్కువవాడని స్పష్టమగుచున్నది. ఎంతధనవంతుడైనను, అధికారవంతుడైనను, విద్యావంతుడైనను, బలవంతుడైనను విషయములపై పరుగిడినచో నతడు భగవద్దృష్టియందు తెలివితక్కువవాడే (అబుధః) అని తేలుచున్నది.

ప్ర:— విషయసుఖములయొక్క స్వభావమెట్టిది ?

ఉ:— (1) అవి దుఃఖము లోనగలిగియుండును (దుఃఖజనకములు) (2) అల్పకాలమాత్ర ముండును (క్షణికములు).

ప్ర:— కాబట్టి విజ్ఞుడగువా డేమి చేయును ?

ఉ:— అట్టి నశ్వరసుఖములందు రమింపక, ఆత్మసుఖమునే యన్వేషించును.

ప్ర:— విషయములకొఱకు పరుగిడువాడెవడు ?

ఉ:— వట్టి తెలివితక్కువవాడు, అజ్ఞాని.

అ॥ అట్టి విషయలోలత్వమును (కామక్రోధాదులను) త్యజించువాడే సుఖము నొందగలడని వచించుచున్నాడు –

23. శక్నోతీహైవ యస్సోఢుం ప్రాక్శరీరవిమోక్షణాత్
కామక్రోధోద్భవం వేగం స యుక్తః స సుఖీ నరః.

టీక:— *యః* = ఎవడు, *శరీరవిమోక్షణాత్* = శరీరమును విడుచుటకు, *ప్రాక్* = మునుపు, ఇహ ఏవ = ఇచ్చటనే (ఈ లోకమందే), *కామక్రోధోద్భవం* = కామ క్రోధముల వలన బుట్టిన,, *వేగమ్* = క్షోభను (తీవ్రతను), *సోఢుమ్* = సహించుటకు (జయించుటకు) *శక్నోతి* = సమర్థుడగుచున్నాడో, *సః నరః* = ఆ మనుజుడు, *యుక్తః* = యోగియు; *సః* = అతడు, *సుఖీ* = సుఖవంతుడును నగును.

తా:— ఎవడీశరీరమును విడుచుటకు పూర్వమే యిచ్చోటనే (ఈ జన్మయందే) కామక్రోధముల వేగమును అరికట్టగల్గుచున్నాడో, ఆతడే యోగియు (చిత్తోపరతి కలవాడును), సుఖవంతుడునగును.

వ్యాఖ్య:— మోక్షమునకు వలసిన సాధనసామగ్రిని ఈజీవితమునందే సమకూర్చు కొనవలెను. మఱియొక లోకమునగాని, మఱియొక జన్మయందుగాని ఆపని సాధ్యపడదు.. భూలోకము కర్మభూమి. సాధనచేయుటకు అనువైన ప్రదేశము. స్వర్గాది ఊర్ధ్వ లోకములందుగాని, పాతాళాది అధోలోకములందుగాని పరమార్థసాధనకు ఎక్కువ అవకాశములుండవు (అవి కర్మానుభవలోకములే కనుక). కాబట్టి 'ఇహైవ ' అను పదమిచట పేర్కొనబడెను. ఇంతకుముందే 19వ శ్లోకమున 'ఇహైవ తైర్జితః సర్గః' అని చెప్పబడియుండెను. ఈ ప్రకారముగ 'ఇహైవ ' (ఇచ్చోటనే) అను పదము ఒకే అధ్యాయమున, ఒకే సందర్భమున రెండుపర్యాయములు వాడబడుటచూడ 'ఇచ్చోటనే' ఈ లోకమందే, ఈ జన్మమందే అధ్యాత్మసాధనను త్వరితముగ పూర్తిచేయవలెనని భగవంతుడు నొక్కి చెప్పినట్లైనది.

"ప్రాక్ఛరీరవిమోక్షణాత్" - మఱియు శరీరమును విడుచుటకు పూర్వమే - అనగా మరణము రాకమునుపే కామక్రోధాదుల విజయమును సాధించవలెనని హెచ్చరించిరి. ఏలయనగా, రాబోవు జన్మ మానవజన్మయే వచ్చుననిగాని ఒకవేళ వచ్చినను మోక్షసాధనకు చక్కని అవకాశములు కలుగుననిగాని ఎవరును చెప్పలేరు. కాబట్టి ఈ జీవితమునే సదుపయోగము చేసికొని, నిరంతరము పరమార్థలక్ష్యమునకై ప్రయత్నము సలుపవలెను.

'శీర్యతే' ఇతిశరీరమ్ - శిథిలమై పోవునదే శరీరము. కావున అది చాల కాలము నిలువదు. అది బుద్బుదప్రాయము. మఱియు మృత్యువనునది ఫలాని సమయమున వచ్చునని యెవరును చెప్పలేరు. వార్ధక్యముననేకాక, బాల్య యౌవనములందుగూడ జనులు మరణించుచున్నారు. కాబట్టి సాధనను వార్ధక్యమువఱకు వాయిదా వేయుట అవివేకమేయగును. మఱియు ముసలితనమున శక్తిసామర్థ్యము లుడిగిపోవుటచే ధ్యానాదులు, ఇంద్రియ మనోనిగ్రహాదులు చక్కగా జరుగవు. కాబట్టి శరీరపతనమునకు పూర్వమే కామాదుల వేగమును అరికట్టి ధ్యానాదులను సల్పుడని భగవాను డిచట హెచ్చరిక చేయుచున్నారు. అట్లుచేయువాడే సుఖవంతుడనియు పేర్కొనుచున్నారు (స సుఖీ). అట్లుచేయనిచో మహావినాశము తటస్థించునని శ్రుతులున్ను ఘోషించుచున్నవి★.

దీనినిబట్టి సుఖము నపేక్షించువాడు మున్ముందు తనయందలి ముఖ్యశత్రువులగు కామక్రోధములను జయించవలెనని స్పష్టమగుచున్నది. అరిషడ్వర్గమునందు కామ క్రోధములు ప్రధానములగుటచే ఆ రెండు నిచట చెప్పబడినను తక్కిన దోషములనుగూడ వానితోబాటు అన్వయించుకొనవలెను. అనగా అన్నిటిని జయించవలెనని భావము. అవి ప్రబల శత్రువులు, నిత్యవైరులు కావున సాధకుడు ఒక కంటితో నిరంతరము వానిని కనిపెట్టుచునే యుండవలెను.

'ఓ జీవులారా! శరీరమును విడుచుటకుపూర్వమే ఇంద్రియములను, మనస్సును, కామక్రోధాది అరిషడ్వర్గమును జయించుటకు యత్నింపుడు. మరణ మెపుడాసన్నమగునో ఎవరికిని తెలియదుగనుక ఎల్లకాలములందును సాధనయందు అప్రమత్తులై యుండుడు. అమూల్యమగు ఈ మానవజీవితమును భోగాదులందు గడిపివేసి వ్యర్థముచేయకుడు. ఈ ప్రకారము మీ మనోవికారములను జయింపగల్గినచో అపారసుఖమును (ఆత్మానందమును) బడయగలరు. అని భగవాను డీశ్లోకముద్వారా జీవులను హెచ్చరించుచున్నారు.

అధ్యాత్మమార్గమున ప్రమత్తత, సోమరితనము పనికిరాదు. ఆయువుయొక్క ఒక్కొక్క క్షణము గడచిపోయినచో, తిరిగి ఎన్నికోట్ల రత్నములను వెచ్చించినను అది మరల లభించదు @. కావున దానిని వ్యర్థముగ గడుపక ఇంద్రియజయముద్వారా ఆత్మాన్వేషణమును గావింపవలెను.

"వేగమ్" - అని చెప్పుటచే ఆ కామాదులు గొప్ప సంక్షోభమును గలుగజేయునని వ్యక్తమగుచున్నది.

"స నరః" - అను దానికి - 'ఈ ప్రకారముగ కామాదులను జయింపగల్గువాడే నరుడు (మానవుడు) అని చెప్పనగును' - అనియు అర్థము చెప్పవచ్చును.

★ న చేదిహావేదీన్మహతీ వినష్టిః (కేనోపనిషత్)

@ ఆయుషః క్షణ ఏకోఽపి సర్వరత్నైర్న లభ్యతే
నీయతే తద్వృథా యేన ప్రమాదః సుమహానహో. (వసిష్ఠగీత)

"శక్నోతి" - అనుపదమువలన 'భక్తివైరాగ్యాదులద్వారా కామాదులను సులభముగ అణచివేయ వచ్చున 'ని స్పష్టమగుచున్నది.

ఈ శ్లోకముద్వారా ఈ క్రింది విషయములు తెలియుచున్నవి -

(1) శరీరపతనము గాకపూర్వమే మోక్షప్రయత్న మాచరింపవలెను.

(2) మోక్షప్రయత్నములలో ముఖ్యమైనది కామక్రోధాదులను జయించుట.

(3) అట్లు వానిని జయింపగల్గువాడే పూర్ణసుఖమును బడయగల్గునుగాని అన్యుడు కాదు.

అ॥ ఈ ప్రకారముగ కామాదులను జయించి అంతర్ముఖదృష్టికలవాడు బ్రహ్మానుభూతిని బొందగల్గునని చెప్పుచున్నాడు -

24. యోఽన్తః సుఖోఽన్తరారామ స్తథాన్తర్జ్యోతిరేవ యః
స యోగీ బ్రహ్మనిర్వాణం బ్రహ్మభూతోఽధిగచ్ఛతి.

టీక:- *యః* = ఎవడు, *అన్తస్సుఖః* = అంతరాత్మయందే సుఖముకలవాడును, *అంతరారామః* = ఆత్మయందే క్రీడించువాడును, *తథా* = ఆ ప్రకారమే, *యః* = ఎవడు, *అన్తర్జ్యోతిః ఏవ* = ఆత్మయందే ప్రకాశముకలవాడును (అగునో), *సః యోగీ* = ఆ యోగి (బ్రహ్మనిష్ఠుడు), *బ్రహ్మభూతః* = బ్రహ్మస్వరూపుడై, *బ్రహ్మనిర్వాణమ్* = బ్రహ్మసాయుజ్యమును (బ్రహ్మానందమును లేక మోక్షమును) *అధిగచ్ఛతి* = పొందుచున్నాడు.

తా:- ఎవడు లోన ఆత్మయందే సుఖించుచు, ఆత్మయందే క్రీడించుచు, ఆత్మయందే ప్రకాశముగలవాడై యుండునో, అట్టియోగి బ్రహ్మస్వరూపుడై బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును (మోక్షమును) బొందును.

వ్యాఖ్య:- బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును (బ్రహ్మానందమును) ఎవడు పొందగలడో ఈ శ్లోకమున వివరింపబడుచున్నది. సర్వోన్నతమగు బ్రహ్మనిర్వాణస్థితిని ప్రయత్నముచే సర్వులును పొందగలరు. ఆ ప్రయత్నమేమియనగా, బాహ్యసుఖముల నిచ్ఛగింపక, దృష్టిని అభ్యంతరమునకు మరలించి ఆత్మసుఖమునే అన్వేషించుట, (ఇంద్రియార్థములందు క్రీడింపక, ఆత్మయందే రమించుట) యగును. అనగా ఇంద్రియములను, మనస్సును విషయాదులపైకి, భోగవిలాసములపైకి పరుగిడనీయక అరికట్టి, వివేక వైరాగ్యాదులచే వానిని స్వస్వరూపాత్మయందు స్థాపితమొనర్చుటయేయగును.

ఈ శ్లోకమునందు మూడు విషయములు ప్రస్తావించబడినవి - (1) సుఖము (2) క్రీడ (3) జ్యోతి. ఒక్కొక్క దానినిగూర్చి సంక్షేపముగ నిచట విచారించెదము -

(1) 'సుఖము' - సామాన్యజనులు సుఖముకొఱకై బాహ్యపదార్థములనే శోధించుచున్నారు. తద్ద్వారా వారు అల్పమగు ప్రతిబింబసుఖమునే పొందుచు దానినే గొప్పగ దలంచి తృప్తిపడుచున్నారు. కాని వాస్తవముగ విచారించినచో సుఖము బాహ్యమున లేదు. అంతరముననే కలదు. సుఖముయొక్క ప్రధానకేంద్రము అంతరాత్మయందే కలదు. అది శాశ్వతమైన సుఖము. బింబానందము. బాహ్యసుఖము అశాశ్వతము,

క్షణికము, ప్రతిబింబము, దుఃఖమిశ్రితము. ఈసత్యమెఱింగి వివేకవంతులు తమయావచ్ఛక్తిని అంతుర్ముఖముగ మరలించి ఆత్మసుఖమునే గ్రోలుదురు. అట్టివారు ధన్యులు, కృతకృత్యులు. అచిరకాలములో వారు బ్రహ్మభూతులై వెలయగలరు.

(2) 'క్రీడ' - అజ్ఞులు బాహ్యమునగల వస్తువులందే క్రీడింతురు. విషయ క్షేత్రములందు రమించుదురు. వారికదియే క్రీడాస్థలము. కాని విజ్ఞుడు దృశ్యపదార్థములు చంచలములని గ్రహించి వానినుపేక్షించి ఆత్మధ్యానమందే కాలము గడపును. వానికదియే ఆరామస్థలము, ఉద్యానవనము, క్రీడాంగణము, విహారప్రదేశము. బహిర్ముఖదృష్టిగలవారికి దానియొక్క విలువతెలియదు. అట్టివస్తువొకటి యున్నదనియు వారెఱుగరు. వివేకవంతులో, దానిసత్తువ గ్రహించి దానియందే క్రీడించుచు అనంతశాంతిని బడయుదురు.

(3) 'జ్యోతి' - సామాన్యులకు బాహ్యమునగల సూర్యచంద్రాదులే జ్యోతులు. అయినను, వానినిగూడ ప్రకాశింపజేయు జ్యోతి మఱియొకటికలదు (తస్యభాసాసర్వ మిదం విభాతి). అదియే ఆత్మ. సూర్యుని నేత్రము ప్రకాశింపజేయును. నేత్రమును బుద్ధి ప్రకాశింపజేయును. బుద్ధిని ఆత్మ ప్రకాశింపజేయును. అది జ్యోతిర్జ్యోతి, పరంజ్యోతి. మహనీయు లట్టి ఆత్మజ్యోతినే యాశ్రయించి శాశ్వత ప్రకాశస్వరూపులై వర్తించుదురు. జీవన్ముక్తులై వెలయుదురు.

ఈ ప్రకారము దృశ్యవ్యామోహమును వదలి, ఆత్మయే సుఖస్థానముగను, క్రీడాస్థలిగను, ప్రకాశక్షేత్రముగను గలవాడు నిరంతరము ఆత్మధ్యానపరాయణుడే యగుచు బ్రహ్మభూతుడై బ్రహ్మనిర్వాణమును (మోక్షమును) బడయుచున్నాడు.

ప్ర:— బ్రహ్మసాయుజ్యమును (మోక్షమును) ఎవడు పొందగల్గును ?

ఉ:— (1) బాహ్యసుఖములను వదలి ఆత్మయందే సుఖమును బొందువాడు.

(2) బాహ్యక్రీడలందాసక్తిలేక ఆత్మయందే క్రీడించువాడు.

(3) బాహ్యప్రకాశములందు దృష్టిలేక ఆత్మయందే ప్రకాశముగలవాడు బ్రహ్మనిర్వాణమును (మోక్షమును) బొందును.

అ॥ అట్లు బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును బడసినవారి లక్షణములను రెండు శ్లోకముల ద్వారా వివరించి చెప్పుచున్నాడు -

25. లభన్తే బ్రహ్మనిర్వాణమృషయః క్షీణకల్మషాః
ఛిన్నద్వైధా యతాత్మానః సర్వభూతహితేరతాః.

టీక:— *క్షీణకల్మషాః* = పాపమును బోగొట్టుకొనినవారును, *ఛిన్నద్వైధాః* = సంశయములు లేనివారును, *యతాత్మానః* = స్వాధీనములైన ఇంద్రియ మనంబులుగలవారును, *సర్వభూతహితే* = సమస్త ప్రాణులయొక్క హితమందు, *రతాః* = ఆసక్తికలవారును (అగు), *ఋషయః* = ఋషులు (జ్ఞానులు), *బ్రహ్మనిర్వాణమ్* = బ్రహ్మసాయుజ్యమును (మోక్షమును, బ్రహ్మానందమును), *లభన్తే* = పొందుచున్నారు.

తా:– పాపరహితులును, సంశయవర్జితులును, ఇంద్రియ మనంబులను స్వాధీనపఱచు కొనినవారును, సమస్తప్రాణులయొక్క క్షేమమందాసక్తి గలవారునగు ఋషులు (అతీంద్రియజ్ఞానులు) బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును (మోక్షమును) బొందుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– బ్రహ్మసాయుజ్యరూపమోక్షము నెవరు పొందగలరో ఈశ్లోకమున ఇంకను వివరముగ చెప్పబడినది. ఋషులు మోక్షధామము నలంకరించెదరని యిచట పేర్కొనబడినది. ఋషులనగా నెవరు? 'హృషీకము'లను (ఇంద్రియములను) జయించి మనస్సును పరమాత్మయందు సంలగ్న మొనర్చువారే ఋషులు. ఋషిత్వమనునది ఒకానొక మహోన్నత పదవి. అది (బి.ఏ., ఎమ్.ఏ. ల వలె) ఒక 'డిగ్రీ' వంటిది. దానిని ప్రయత్నముచే సర్వులును పొందవచ్చును. నేడు అజ్ఞానిగా నున్నవాడు, సత్ప్రయత్నములచే రేపు ఋషికావచ్చును. విశ్వవిద్యాలయ డిగ్రీలకొఱకై 10, లేక 15 సంవత్సరములు విద్యార్థులు నిరంతరకృషి యెట్లు జరుపుచున్నారో, అట్లే ఈ ఋషిత్వము కొఱకున్ను కొంతకాలము అనవరతసాధన చేయవలెను. అట్లు సాధనయం దారితేరిన వాడిక సామాన్యమానవుడుగ నుండడు. ఋషిగా మారిపోవును. జగద్వంద్యుడై పరగును. వెయ్యేల, సాక్షాత్ భగవంతుడుగ మారిపోవును. (బ్రహ్మవిద్బ్రహ్మైవభవతి). ఆ సాధనలలో ముఖ్యములైనవి నాలు గిచట ప్రస్తావించబడినవి. – (1) పాపరాహిత్యము (2) సంశయములు, ద్వంద్వములు లేకుండుట (3) ఇంద్రియమనోనిగ్రహము (4) సర్వభూతదయ. ఇవి సాధకునకు అమూల్యములైనవి కాబట్టి వీనినిగుఱించి యొకింత యోచించవలసియున్నది.

(1) "పాపరాహిత్యము" – ప్రతిజీవియొక్క చిత్తమందు అనేక జన్మార్జిత పాపపంకిల ముండును. అది పరమార్థమార్గమున అడ్డుగోడవలె నిలిచియున్నది. పాపచిత్తమునందు ఆత్మజ్ఞానముదయించదు. కాబట్టి పుణ్యకార్యములచేతను, నిష్కామ కర్మాచరణముచేతను, భక్తిధ్యానాదులవలనను ఆ పాపమును బోగొట్టుకొని, వస్త్రమును ఉతికినట్లు చిత్తమును కల్మషరహితముగ గావించుకొనవలెను.

(2) "సంశయరహితత్వము" – సంశయములు, ద్వంద్వములు మున్నగు వానిని వివేకముయొక్క సహాయముచే పారద్రోలవలెను. 'ఛిద్యన్తే సర్వసంశయాః' అనునట్లు పరమార్థజ్ఞానముచే, తత్త్వవిచారణచే సర్వసంశయములను బోగొట్టుకొనవలెను.

(3) "ఇంద్రియ మనోనిగ్రహము" – దృశ్యవస్తువులపైకి పరుగిడు ఇంద్రియములు, మనస్సు మోక్షమునకు గొప్ప అవరోధములుగ నుండును. కావున వివేక, వైరాగ్యాదులచే వానిని చక్కగ స్వాధీనపఱచుకొని ఆత్మయందు స్థాపితమొనర్చవలెను. ఇంద్రియజయము లేకుండ మోక్షమార్గమున ఒక్క అడుగైనను ఎవరును ముందునకు వేయలేరు. చెడుగుఱ్ఱములుగల రథము గమ్యస్థానము నెట్లు చేరలేదో అట్లే సంయమ మొనర్చబడని ఇంద్రియములుగల మనుజుడున్ను ముక్తిధామమును జేరజాలడు. కాబట్టి వానిని తన అదుపులోనుంచుకొనవలెను.

(4) "సర్వభూతదయ" – 'సర్వభూతహితేరతాః' అను వాక్యము, దాని భావము, గీత యందు పెక్కుచోట్ల కానంబడుచున్నది. ఇది అనుష్ఠానవేదాంతసూత్రము. 'అంతయు బ్రహ్మమే' అనునది సిద్ధాంతము. 'సర్వభూతదయ' అనునది ఆ సిద్ధాంతముయొక్క ఆచరణరూపము. ఒక ప్రాణిని దూషించుచు, ద్వేషించుచున్నవాడెన్నటికిని సర్వాత్మ భావము కలవాడు కానేరడు. 'అంతయు ఆత్మ' యను భావము జీర్ణమైనవాడొక్క ప్రాణికైనను అపకారముచేయడు. చేయజాలడు. హితమునే చేయును. ఏలయనగా విశ్వమంతయును ఆత్మరూపముగ (తనరూపముగ) గాంచువాడు ఒక ప్రాణికి అపకారము

చేసినచో తనకుతాను అపకారము చేసికొనినట్లేయగును. కావున, సర్వాత్మభావనగల వానియం దెల్లపుడును సర్వభూతదయ తొణికిసలాడుచుండును. ఒకడు ఆత్మజ్ఞాని అగునో కాదో తేల్చి చెప్పుట కిదియొక చక్కని గుఱుతు. ధ్యానానుష్ఠానములు మందు వంటివని చెప్పినచో, సర్వభూతదయ పథ్యము వంటిదని చెప్పవచ్చును. మందుతిని పథ్యము సరిగలేనిచో రోగము నయముకానట్లు, భగవద్ధ్యానము చేయుచు భూతదయ, జీవకారుణ్యములేనిచో ఆ ధ్యానము సక్రమపద్ధతిలో లేదు గనుక భవరోగము దానిచే ఉన్మూలనము కానేరదు. ఇచట 'సర్వభూతహితేరతాః' అని చెప్పుటచే ఏ ఒకానొక ప్రాణిపై దయచూపిన చాలదనియు సమస్త ప్రాణికోట్లపై కరుణగలిగి వానిక్షేమమునకై యత్నించవలెనని సూచితమగుచున్నది.

ఈ ప్రకారముగ పై నాలుగులక్షణములు గలిగి ఋషియై విలసిల్లువాడు బ్రహ్మనిర్వాణరూప మోక్షమును బడయగల్గుచున్నాడు.

ప్ర:– బ్రహ్మసాక్షాత్కారమును (మోక్షమును) ఎవరు పొందగల్గుదురు?

ఉ:– (1) పాపము నశించినవారు (2) సంశయములు, ద్వంద్వములు తొలగినవారు (3) ఇంద్రియనిగ్రహముకలవారు (4) సర్వభూతహితమాచరించువారు, బ్రహ్మసాయుజ్యము (మోక్షము) నొందగలరు.

ప్ర:– ఋషులనగా నెవరు?

ఉ:– పైన దెల్పిన నాలుగు సుగుణములు కలవారు

26. కామక్రోధవియుక్తానాం యతీనాం యతచేతసామ్
అభితో బ్రహ్మనిర్వాణం వర్తతే విదితాత్మనామ్.

టీక:– కామక్రోధవియుక్తానామ్ = కామక్రోధములచే విడువబడినవారును, యతచేతసామ్ = నిగ్రహింపబడిన చిత్తముగలవారును (మనోనిగ్రహము గలవారును), విదితాత్మనామ్ = ఆత్మతత్త్వము నెఱిగినవారును (అగు), యతీనామ్ = యత్నశీలురకు, బ్రహ్మనిర్వాణమ్ = బ్రహ్మసాయుజ్యము (మోక్షము, బ్రహ్మానందము), అభితః = అంతటను (దేహమున్నపుడును, లేనపుడును, సర్వత్ర), వర్తతే = ఉన్నది.

తా:– కామక్రోధాదులు లేనివారును, మనోనిగ్రహము కలవారును, ఆత్మతత్త్వము నెఱిగినవారునగు యత్నశీలురకు బ్రహ్మసాయుజ్యము (మోక్షము, బ్రహ్మానందము) అంతటను (శరీరమున్నపుడును, లేనపుడును, సర్వత్ర) వెలయుచునేయున్నది.

వ్యాఖ్య:– మోక్ష మెచటనున్నది? దాని నెవరు పొందగలరు? అను ప్రశ్నల కిచట సమాధానము చెప్పబడినది -

(1) కామక్రోధములు తొలగుట (వాసనాక్షయము).

(2) చిత్తము స్వాధీనమందుండుట (మనోనాశము).

(3) ఆత్మ నెఱుగుట (తత్త్వజ్ఞానము).

అను మూడు సల్లక్షణములు గలవారి చుట్టును మోక్షము ఎల్లపుడు విరాజమానమైయే యుండునని వచింపబడినది. అనగా వేదాంతశాస్త్రములందు తరచు చెప్పబడు వాసనాక్షయ, మనోనాశ, తత్త్వజ్ఞానములను ప్రముఖ సాధనత్రయముగలవా డెల్లప్పుడు మోక్షరూపుడే అయియుండునని భావము. ఈ మూడు సాధనలనుగూర్చి గీతయందు భగవానుడు పలుచోట్ల ప్రసంగించుచువచ్చిరి. ఇందు తత్త్వజ్ఞానముయొక్క సహాయముచే కామాది వాసనాక్షయముకాగా, మనోనాశము దానియంతటనదియే సిద్ధించుచుండును. ఈ మూడు సాధనలును ఒకదానికొకటి పెనవేసికొనియుండి, విడదీయుటకు వీలు లేనందుచే, మూడిటిని ఏకకాలముననే సాధించవలయునని శాస్త్రములుచెప్పుచున్నవి. ప్రయత్నశీలురకే మోక్షము లభించునుగాని సోమరులకుగాదు. ఈ తత్త్వమును తెలుపుటకే కాబోలు 'యతీనాం' అను పద మిచట ప్రయోగింపబడినది. యతులనగా యత్నశీలురని అర్థము. 'ఉద్యోగినం పురుషసింహ ముపైతి లక్ష్మీః' - అనునట్లు ప్రయత్నశీలురనే లక్ష్మి వరించును. ధనలక్ష్మిగాని, మోక్షలక్ష్మిగాని. కాబట్టి భగవంతునిపై, సద్గురువులపై, సచ్ఛాస్త్రములపై పూర్ణవిశ్వాసముంచి సాధనచేయుచు రావలెను. మోక్షప్రాప్తికై పైన దెల్పిన మూడుసాధనలను ఓపికతో ననుష్ఠించవలెను.

ఇందు మొదటిసాధన కామాది పరిత్యాగము. ఆత్మస్వరూపమును గూర్చిన మననముచేతను, దృశ్యము యొక్క మిథ్యాత్వభావనాదార్ఢ్యముచేతను కామక్రోధాదిదుర్గుణములు తొలగగలవు. (2) రెండవది మనోనిగ్రహము. మనస్సు స్వాధీనపడవలెననిన, దానియందలి రజోగుణ, తమోగుణములు ముందు నశింపవలెను. ఇనుము గట్టిగా నున్నపుడు దానినెవరును వంచలేరు. అగ్నియందు సంతప్తమై మెత్తబడినపుడు మాత్రమే వంచగలరు. అట్లే జ్ఞానాగ్నిచే చిత్తమును బాగుగ పుటమొనర్చి పాపములను, రజస్తమములను దూరీకరించవలెను. అపుడే అది స్వాధీనపడగలదు. ఈ సంసారచక్రమునకంతటికిని కీలకము (నాభి) చిత్తమే అయియున్నది. చిత్తము కదలిన, జగత్తు కదులును. చిత్తము శమించిన జగత్తు శమించును. ఆ చిత్తమును జయించుటకు సర్వోత్తమ ఉపాయము దానికంటె పైననున్నట్టి ఆత్మను పట్టుకొనుటయే. 'ఏవంబుద్ధేః పరం బుద్ధ్వా' అనునట్లు ఆత్మయందలి నిలుకడచే చిత్తము, ఇంద్రియములు సులభముగ వశీకృతములగును. (3) ఇక మూడవసాధన ఆత్మజ్ఞానము. ఆత్మస్వరూపమెట్టిదో తెలిసికొని దానినే నిరంతరము మననము చేయుచుండవలెను. తాను శరీరము, ఇంద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి కాదనియు, వానియన్నింటికిని సాక్షిగానుండు ఆత్మయనియు, ప్రజ్ఞయనియు తెలిసికొని అట్టి సాక్షిస్థితియందు నిలుకడకలిగియుండుటను అభ్యసించవలెను. తాను నశించువాడు కాదనియు, నశించునది పంచభూతాత్మకమగు దేహమేయనియు, దృశ్యమంతయు వికారమొందునదియనియు, తాను నిర్వికారుడననియు చింతనజేయవలెను. ఇదియే తత్త్వజ్ఞానాభ్యాసము.

ఈ ప్రకారముగ పై మూడుసాధనలను చక్కగ నాచరించినవారు కృతకృత్యులగుదురు. మోక్షము (బ్రహ్మనిర్వాణము) వారిచుట్టును మెలగుచుండును. వారు సాక్షాత్ మోక్షస్వరూపులే, బ్రహ్మస్వరూపులేయగుదురు. మోక్షము ఎచటనో ఆకాశముననో, పాతాళముననో కలదని భావించువారి ఆశయముల నీశ్లోకము ద్వారా భగవానుడు ఛిన్నమొనర్చి నిర్మలచిత్తునియొద్దనే మోక్షము సదా భాసిల్లుచుండునని వచించిరి.

ప్ర:- బ్రహ్మనిర్వాణమును (మోక్షమును) ఎవరు బొందగలరు?

ఉ:- (1) కామక్రోధాదులు తొలగినవారు (2) చిత్తము స్వాధీనమందు కలవారు (3) ఆత్మ నెఱిగిన వారు మాత్రము పొందగలరు.

ప్ర:– మోక్షస్థానమును సోమరులు అందుకొనగలరా?

ఉ:– లేదు. యత్నశీలురు మాత్రము చేరుకొనగలరు.

ప్ర:– మోక్ష మెచట నున్నది?

ఉ:– పైన దెల్పిన సల్లక్షణములుగలవా రెచటనుందురో, వారి చుట్టును మోక్షముండును. కావున మోక్షమునకై మఱియొకచోటికి బోనవసరము లేదు. తన చిత్తమును శుద్ధమొనర్చుకొనినచో మోక్షమచటికే వచ్చి చేరును.

అ॥ ధ్యానపద్ధతిని వివరించుచు ఆత్మధ్యానపరాయణుడు సదా ముక్తుడేయని వచించుచున్నాడు -

27. స్పర్శాన్ కృత్వా బహిర్బాహ్యాంశ్చక్షుశ్చైవాన్తరే భ్రువోః
ప్రాణాపానౌ సమౌ కృత్వా నాసాభ్యన్తరచారిణౌ.

28. యతేన్ద్రియమనోబుద్ధిర్మునిర్మోక్షపరాయణః
విగతేచ్ఛాభయక్రోధో యస్సదాముక్త ఏవ సః.

టీక:– యః = ఎవడు, బాహ్యాన్ స్పర్శాన్ = వెలుపలనున్న శబ్దస్పర్శాది విషయములను, బహిః కృత్వా = వెలుపలికే నెట్టివైచి, చక్షుః = చూపును, భ్రువోః అన్తరే ఏవ = భ్రూమధ్యముననే (కనుబొమ్మల నడుమనే), (కృత్వా = నిలిపి), నాసాభ్యన్తరచారిణౌ = ముక్కు లోపలనే సంచరించునట్టి, ప్రాణాపానౌ = ప్రాణాపానవాయువులను, సమౌ చ కృత్వా = సమముగ జేసి, యతేంద్రియమనోబుద్ధిః = స్వాధీనపఱచుకొనబడిన ఇంద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి గలవాడై, విగతేచ్ఛాభయక్రోధః = కోరిక, భయము, కోపము – వీనిని విడిచినవాడై, మోక్షపరాయణః = మోక్షాసక్తుడై, మునిః = (ఆత్మ) మననశీలుడై, (వర్తతే = ఉండునో), సః = అతడు, సదా = ఎల్లపుడును, ముక్తః ఏవ = ముక్తుడేయగును.

తా:– ఎవడు వెలుపలనున్న శబ్దస్పర్శాది విషయములను వెలుపలికే నెట్టివైచి (లోన ప్రవేశింపనీయక) చూపును భ్రూమధ్యమున నిలిపి, నాసికాపుటములందు సంచరించు ప్రాణాపానవాయువులను సమముగజేసి, ఇంద్రియ మనోబుద్ధులను నిగ్రహించి ఇచ్ఛా భయ క్రోధములు లేనివాడై, మోక్షాసక్తుడై (ఆత్మ) మననశీలుడై యుండునో అట్టివాడెల్లప్పుడును ముక్తుడే యగును.

వ్యాఖ్య:– "స్పర్శాన్ కృత్వా బహిర్బాహ్యాన్" - శబ్దాది విషయములయొక్క క్షేత్రము బహిఃప్రపంచము. జీవుని అంతరక్షేత్రమగు హృదయమున ప్రవేశించుటకు వానికేమి హక్కుగలదు? అని విజ్ఞుడు యోచించి 'అవి యెచటనున్నవో అచటనే యుండుగాక' అని నిశ్చయించి, బాహ్యవిషయములను లోనికిరానీయక, ఒకవేళ వచ్చినచో ప్రయత్నపూర్వకముగ బయటకు గెంటివైచును. అవివేకియో వానిని స్వేచ్ఛగ లోనికి రానిచ్చును. తత్ఫలితముగ విషయలోలుడై సంసారగర్తమున పడిపోవుచున్నాడు. కాబట్టి వివేకి ఇంద్రియద్వారములకడ, మనోద్వారములకడ, 'ఫారా' ఏర్పాటుచేసి "లోనికిపోగూడదు" (No admision) - అని విషయముల నాదేశించుచు దృశ్యరూప అన్యరాష్ట్రమందుండు ఇంద్రియార్థములను హృదయసామ్రాజ్యములోనికి రానీయక సదా జాగరూకుడై యుండును.

"చక్షుశ్చైవాన్తరేభ్రువోః" - ఈ ప్రకారముగ శబ్దాదిబాహ్యవిషయములను నిరోధించి, ధ్యాననిష్ఠుడు దృష్టిని భ్రూమధ్యమున నిలుపును. దీనినే ఖేచరీముద్ర యందురు. ధ్యానము చేయువాడు కండ్లు తెఱచియుంచినచో చుట్టునున్న వస్తువులు కానంబడుట వలన చిత్తమునకు విక్షేపము కలుగును. కండ్లు మూసికొనినచో నిద్రలో (తమస్సులో) పడిపోవు ప్రమాదము కలదు. కనుకనే యాతడు మధ్యమార్గమును జేబట్టి నిమీలితనేత్రుడై భ్రూమధ్యమున దృష్టిని నిలిపి ధ్యానించుచుండును. భ్రూమధ్యమనగా రెండు కనుబొమ్మల నడుమ యని అర్థము. అచ్చోట ఆజ్ఞాచక్రము కలదు. నేత్రములకు అతిసమీపమున నుండుటబట్టి భ్రూమధ్యస్థానమున దృష్టిని నిలిపి ధ్యానించుట సాధకునకు చాల అనుకూలముగ నుండును. అయినను కొందఱు నాసికాగ్రమున, కొందఱు హృదయస్థానమున, మఱికొందఱు సహస్రారమున గూడ దృష్టిని నిలిపి ధ్యానించుచుందురు. ఎవరికెట్లు అనుకూలమో అట్లు చేసికొనవచ్చును. చిత్తము బహిర్ముఖముగ చెదరకుండుటయే ప్రధానము.

"ప్రాణాపానౌ సమౌకృత్వా" - సామాన్యముగ జనులందు ప్రాణాపానవాయువులు సమముగ ప్రవహించకుండును. ప్రాణాయామాభ్యాసముచే వానిని క్రమరీతిని బోవులాగున చేయుట ఆరోగ్యమునకు, చిత్తైకాగ్రతకుకూడ అవసరము. కనుకనే ప్రాణాయామమనునది అష్టాంగయోగమునం దొకానొక భాగముగ జేర్చబడినది. ప్రాణమునకు, మనస్సునకును అత్యంత సన్నిహితసంబంధము కలదు. ఒకదానిని నిరోధించిన, మఱియొకటి నిరుద్ధమగును. కావున అతిసూక్ష్మమగు మనస్సును నిగ్రహించుటయందు కొంతసహాయకారిగ నుండుటకై ప్రాణాయామమును శాస్త్రములందు విధించిరి. ప్రాణాపానములను సమముగ ప్రవహింపజేయుటచే మనస్సున్ను చపలత్వమును వీడి ఏకాగ్రతను బొందగలదు.

"యతేన్ద్రియమనోబుద్ధిః" - ఇంద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి - వీనినన్నింటిని సాధకుడు తనయొక్క అదుపులో నుంచుకొనవలెను. అవి చెప్పినట్లు తానాడరాదు. తాను చెప్పినట్లు అవి నడుచుకొనవలెను. ఇదియే ఇంద్రియనిగ్రహము. అజ్ఞాని వానికి దాసానుదాసుడై ప్రవర్తించును. జ్ఞాని వానిని నిగ్రహించి తనవశమందుంచుకొనును. వాస్తవముగ తాను వానియన్నింటికి పైనున్న ఆత్మయేకాని, లోబడియున్న వస్తువు కాదు. ఈసత్యమెఱిగి అభ్యాసవైరాగ్య విచారణాదులద్వారా ఇంద్రియ మనంబులను స్వాధీనపఱచుకొనవలెను.

"మోక్షపరాయణః"- అజ్ఞానులు భోగపరాయణులై యుందురు. ముముక్షువులు మోక్షపరాయణులైవర్తించుదురు. కైవల్యప్రాప్తికి తీవ్రముముక్షుత్వము అత్యవసరము. మోక్షముకొఱకై పరితపించువారికే మోక్షలక్ష్మి సంప్రాప్తించును. 'ఎపుడు నేను బంధమునుండి విడివడుదునా, ఎపుడు జననమరణరహితమగు శాశ్వతపదవి నాకు సంప్రాప్తించునా' యని తీవ్రఆవేదనతో పరితపించువానికి ముక్తి దరిదాపుననేయుండును. భగవంతునిదర్శనము కాలేదేయని రాత్రింబగళ్లు విలపించుచు కన్నీరు ధారధారగ ప్రవహింపజేసి దైవాయత్తచిత్తులై మెలగు మహనీయు లెందఱినిగూర్చియో మనము చరిత్రయందు వినియున్నాముకదా! వారే మోక్షపరాయణులు. అట్టివారు ముక్తిసాధనములను అతిశ్రద్ధాభక్తులతో నాచరించుచుందురు.

"విగతేచ్ఛాభయక్రోధః" - కామాది దుర్వాసనారాహిత్యమునుగూర్చి యిదివఱకెన్నియోసార్లు భగవానుడు హెచ్చరించియుండిరి. ఇంకను మున్ముందును చాలసార్లు చెప్పబోవును. వాని నిర్మూలనము

హృదయశుద్ధికి, ఆత్మజ్ఞానోదయమునకు అత్యావశ్యకముగనుక పదేపదే వానినిగూర్చి చెప్పుటకు కారణమైనది. కామము, క్రోధము, భయము - ఈ మూడును దుర్గుణసంఘమునకు నాయకులు, నాయకులను జయించినచో తక్కినవారు తృటిలో స్వాధీనపడగలరు. ఈ మూడు దుర్గుణములు హృదయమును వదలిపోయినచో, పాచిలేని సరోవరమువలెను, దుమ్ముతొలగిన అద్దమువలెను, మసితుడిచిన చిమ్నీవలెను హృదయము నిర్మలమై భాసించును. నిర్మలహృదయముననే జ్ఞానభాస్కరుడుదయించును.

మునిః = మననశీలుడై యుండువాడు.

"సదాముక్తః" - అని చెప్పుటవలన పైనదెలిపిన సద్గుణములచే విరాజితుడగువాడు, ఎల్లపుడును ముక్తుడే అయియుండుననిభావము. మోక్షమునకై మఱియొక లోకమునకు పోనవసరములేదు. మఱియొక దేహమును ధరింపనవసరము లేదు. ఎప్పుడో కలుగునని దిగులును పొందనక్కరలేదు. ఈ సాధనలయం దారితేరిన మఱుక్షణమే మనుజుడు ముక్తుడై చెన్నొందునని భగవానుడిచట అభయ మొసంగిరి.

ప్ర:— మోక్షప్రాప్తికి ఉపాయములెవ్వి?

ఉ:— (1) శబ్దాది విషయత్యాగము (2) ఏకాగ్రధ్యానము (3) ప్రాణాయామము (4) ఇంద్రియ మనోబుద్ధుల నిగ్రహము (5) మననశీలత్వము (6) మోక్షపరాయణత్వము (7) కామక్రోధ భయరాహిత్యము.

అ॥ మోక్షప్రాప్తికి భక్తిరూప సులభోపాయమును వచించుచున్నాడు -

29. భోక్తారం యజ్ఞతపసాం సర్వలోకమహేశ్వరమ్
సుహృదం సర్వభూతానాం జ్ఞాత్వా మాం శాన్తిమృచ్ఛతి.

టీక:— యజ్ఞతపసామ్ = యజ్ఞములకు, తపస్సులకు, భోక్తారమ్ = భోక్త (అనుభవించువాడు) గను, సర్వలోకమహేశ్వరమ్ = సమస్తలోకములకు ఈశ్వరునిగను (నియామకుడు, ప్రభువుగను), సర్వభూతానామ్ = సమస్తప్రాణులకు, సుహృదమ్ = ప్రతిఫలముకోరక హితమొనర్చువానిగను, మామ్ = నన్ను, జ్ఞాత్వా = ఎఱిగి (మనుజుడు), శాన్తిమ్ = శాంతిని, ఋచ్ఛతి = పొందుచున్నాడు.

తా:— యజ్ఞములయొక్కయు, తపస్సులయొక్కయుభోక్త (ఫలము లనుభవించువాడు) గను, సమస్తలోకములయొక్క ఈశ్వరుడు (ప్రభువు, శాసకుడు) గను, సమస్తప్రాణుల యొక్క హితకారిగను, నన్నెఱిగి మనుజుడు శాంతిని బొందుచున్నాడు.

వ్యాఖ్య:— శాంతిని సాధించుట ఎట్లు? దుఃఖనివృత్తి, పరమశాంతిరూప మోక్ష మెట్లుకలుగును? అను ప్రశ్నల కిచట సమాధానము చెప్పబడుచున్నది. ఎవడు భగవంతుని (ఆత్మను) తెలిసికొనునో, ఆతడే శాంతినొందునని వచింపబడినది. అయితే ఆ భగవంతు డెట్టివాడు? అతని లక్షణములు కొన్ని యిచట పేర్కొనబడినవి - (1) సమస్తయజ్ఞములయొక్కయు, తపస్సులయొక్కయు ఫలముల ననుభవించువాడు. పరమాత్మ చరాచర ప్రాణికోట్లయందంతటను వ్యాపించియుండుటవలన, సమస్తపుణ్యకార్యములయొక్క, ధర్మకార్యములయొక్క కర్తయు, ఫలభోక్తయు అతడే అయియున్నాడు. (2) మఱియు అతడు సమస్త జగంబులకును ప్రభువు, శాసకుడు, నియామకుడు. ఒకలోకమునకుగాదు 'సర్వలోకములకు'. అతను

ఈశ్వరుడేకాదు; 'మహేశ్వరుడు', అతనిని మించి మఱియొకడు లేనేలేడని యర్థము. (3) ఈ ప్రకారముగ సర్వలోకములకు నియామకుడైనప్పటికిని అతని హృదయము అతికోమలమైయుండును. ఏలయనిన సమస్తప్రాణికోట్లకును అతడు పరమమిత్రుడు, ఉపకారి, హితకారి, 'సుహృత్తు'. (ప్రతిఫలము కోరక సహాయపడువానిని 'సుహృత్తు' అందురు). 'సర్వభూతానామ్' అని చెప్పుటవలన ఒకరికిగాదు, కొందఱికిగాదు, సమస్తప్రాణులకును మేలొనర్చుటయందు అతడు బద్ధకంకణుడైయున్నాడనిభావము. జీవులను ఈ సంసారదుఃఖసాగరమునుండి ఉద్ధరించి తరింపజేయుటకై ఈ గీతాజ్ఞానమును లోకమునకు ప్రసాదించుటయే వారి పరమ వాత్సల్యమునకు, సహృదయతకు తార్కాణము. మఱియు వేదశాస్త్రములను సృష్టించి జనులకు మహోపకారము గావించెను. 'తేషామహంసముద్ధర్తా' అనునట్లు భక్తులను కాపాడుటకు అతడు సంసిద్ధుడైయేయున్నాడు. ఈ దేహరచననుగాని, ప్రపంచరచననుగాని చక్కగ వివేచించి చూచినచో ఆ భగవానుని దయాళుత్వము పదపదమునందును గోచరముకాగలదు. ఇట్టి లక్షణములు పరమాత్మ గలిగియుండునని యిచట తెలుపబడినది.

ఈ ప్రకారమగు భగవానుని మహిమను ఎఱుగువాడు ఊరకనుండక అనవరతము వారినే ధ్యానించుచు, భక్తితో సేవించుచుండును గావున తత్ఫలితముగ నాతడు పరమశాంతిని బొందును. 'తేషాం శాన్తి శ్శాశ్వతీ నేతరేషామ్' - ఆ పరమాత్మను తెలిసికొనినవారికే శాశ్వతమగు శాంతి లభించునుగాని తదితరులకు కాదని ఉపనిషత్తులున్ను ఉద్ఘోషించుచున్నవి. ప్రతివారును శాంతిని, సుఖమునే కోరుచున్నారు. అట్టి శాంతి లాభమునకు శ్రీకృష్ణపరమాత్మ యిచట చక్కటి ఉపాయమును సెలవిచ్చియున్నారు. దానిని గ్రహించి, అనగా భగవత్తత్త్వమునెఱిగి ప్రతివారును శాంతిని బడయవలయును. పరమాత్మ సర్వలోకైక ప్రభువని తెలిసికొని వారిని ధ్యానించుటయే శాంతికి రాజమార్గము. భక్తియే శాంతికి బాట. 'జ్ఞాత్వా' అని చెప్పుటవలన ముందుగ భగవంతుని స్వరూపమును, భగవత్తత్త్వమును చక్కగ తెలిసికొనవలెనని భావము. అపుడే ధ్యేయవస్తువగు ఆ పరమాత్మయందు భక్తి లెస్సగ కుదురును. ఒకానొక వస్తువుయొక్క మహిమ యిట్టిదని తెలియనిదే దానిమీది విశ్వాసము కలుగదు గదా!

సామాన్యముగ లోకములో నొకచిన్న అధికారి తమగ్రామమునకు వచ్చినచో జనులాతనినెంతయో ఆదరించి గౌరవించుదురు. ఒక రాజువచ్చినచో ఇంకను ఎక్కువగ గౌరవించుదురు. కాని రారాజై, చక్రవర్తులకు చక్రవర్తియై, సమస్తబ్రహ్మాండములకు నియంతయైనట్టి సర్వేశ్వరుడు చెంతనే యున్నప్పటికిని కొందఱి జనులకు వారిపై విశ్వాసములేకుండుట అత్యంతశోచనీయము. ఇట్టి దైవవిశ్వాసరాహిత్యమే జీవుని పతనమునకు, అశాంతికి ప్రధానహేతువు. కాబట్టి భగవానుని మహిమను గుర్తెఱిగి భక్తితో నిరతము వారిని సేవించుటయే, ధ్యానించుటయే శాంతికి, సుఖమునకు, జన్మరాహిత్యమునకు ఏకైకమార్గము. ఈ సత్యమునే ఈశ్లోకము నిరూపించుచున్నది.

ఇంతదనుక ఈ అధ్యాయమున ఇంద్రియనిగ్రహ, తత్త్వవిచారణాద్యనేక సాధనలు చెప్పబడినప్పటికిని అధ్యాయాంతమున భక్తిమార్గ ముపదేశించుటవలన, ప్రతివారును అత్యంత సులభమైనట్టి ఆ భక్తిని మొట్టమొదట జేబట్టి భగవత్కృపచే క్రమముగ అధ్యాత్మమార్గమున వికాసమునొంది తుదకు భగవదైక్యముచే పరమశాంతిని బడయగలరని స్పష్టమగుచున్నది.

ప్ర:– శాంతిని బొందుటకు మార్గమేది?

ఉ:— భగవంతుని స్వరూపమును చక్కగ తెలిసికొని, భక్తితో నతని నారాధించుటయే, ధ్యానించుటయే శాంతికిమార్గము.

ప్ర:— భగవంతునియొక్క స్వరూపమెట్టిది? ఆతడెట్టివాడు?

ఉ:— అతడు (1) సమస్తయజ్ఞములకు, తపస్సులకు భోక్త (2) సమస్తలోకములకు ప్రభువు, నియంత (3) సర్వజీవులకు ఆప్తమిత్రుడు, హితకారి.

ఓమ్

ఇతి శ్రీమద్భగవద్గీతాసూపనిషత్సు బ్రహ్మవిద్యాయాం యోగశాస్త్రే

శ్రీకృష్ణార్జునసంవాదే కర్మసన్న్యాసయోగో నామ

పఞ్చమోఽధ్యాయః

ఇది ఉపనిషత్ప్రతిపాదకమును, బ్రహ్మవిద్యయు, యోగశాస్త్రమును,

శ్రీకృష్ణార్జునసంవాదమునగు శ్రీ భగవద్గీతలందు కర్మసన్న్యాసయోగమను

ఐదవ అధ్యాయము

ఓమ్ తత్ సత్

